

A photograph of a narrow, rocky path through a deep, reddish-brown canyon. The walls are high and textured, with some sparse vegetation. A hiker is visible in the distance, walking away from the camera. The sky is blue with some clouds. The text is overlaid on the lower half of the image.

**Kázání a projevy
Ellen G. Whiteové
na Generální konferenci
v Minneapolis v roce 1888**

Kázání a projevy
Ellen G. Whiteové
na Generální konferenci
v Minneapolis v roce 1888

vytištěno služebností

maranathamedia.cz

Září 2020

Při posuzování tohoto materiálu během několika minulých týdnů na mě myšlenky vyjádřené v těchto kázáních a projevech udělaly hluboký dojem. Obsah krásně vyjadřuje postoje poselství, jež máme nést v této době. Modlím se, abyste při čtení žasli nad něžnou láskou, kterou náš Nebeský otec projevil v daru svého Syna, a hodnotou, jakou připisuje každé duši.

Ruben Olschewsky

Obsah

Živé spojení s Bohem	6
Mluvte o Boží lásce a moci	12
Potřeba dalšího vývoje.....	26
Mějte světlo v sobě	31
Pokrok v křesťanské zkušenosti.....	36
Rada pro kazatele.....	50
Postřehy k misijní práci	67
Ranní řeč.....	73
Výzva k hlubšímu studiu Slova	77

Živé spojení s Bohem

[Ranní projev / Minneapolis, stát Minnesota, 11. říjen, Ms 6, 1888]

Jsem vděčná, bratři a sestry, že Bůh mě ušetřil, abych přišla na toto setkání. Byla jsem nemocná téměř na smrt, ale modlili se za mě ti, co byli shromážděni na táborovém setkání v Oaklandu a Pán je vyslyšel. Nebylo to mou vírou, protože jsem neměla žádnou, ale oni ji projevili za mě a Hospodin mi dal sílu, abych lidu v Oaklandu přinesla své svědectví. Tehdy jsem si začala takříkajíc troufat na tuto cestu. Měla jsem na ní jen jedno přechodné období zhoršeného zdraví, ale Pán mi pomohl, a když jsme přišli do Kansas City, vyšla jsem ven do tábora, kde měli své setkání, a přimluvila jsem se lidu. Uvědomuji si a vím, že to Pán mě v tom posílil a jemu patří veškerá sláva.

Když jsme se zde nyní shromáždili, chceme náš čas využít co nejvíce. Znovu a znovu myslívám na to, že kdybychom maximálně využívali vzácné příležitosti, které nám Bůh dal, mnohem více by nám prospívaly, jenomže my je až příliš často necháváme vyklouznout a neuvědomujeme si jejich prospěšnost tak, jak bychom měli.

Moje mysl byla upřena na slova apoštola Pavla. Ve **Sk 20,17-21** říká: "*Z Milétu poslal vzkaz do Efesu a zavolal si starší církve. Když k němu přišli, řekl jim: „Vy víte, že od prvního dne, když jsem vstoupil do Asie, byl s vámi po celý čas a sloužil jako otrok Pánu se vší pokorou, v slzách i zkouškách, které mě potkaly pro úklady Židů; jak jsem nic nezamlčel z toho, co by nám prospívalo, ale všechno jsem vám oznámil, když jsem vás učil veřejně i po domech. Naléhavě jsem Židům i Řekům svědčil o pokání k Bohu a o víře v našeho Pána Ježíše (Krista). "*

Znovu a znovu si myslím, bratři a sestry, že kdybychom Bibli věřili tak jak ji čteme a vykonávali to, co nám Bůh dal, byli bychom mnohem lepší, než v dnešní době jsme. Ale neuvědomujeme si, že to k nám z Božího Slova promlouvá laskavý Boží hlas a [že] o tom všem máme přemýšlet a přijmout jej do našich srdcí. Potom Pavel pokračuje ve **24.** verši: "*Avšak v žádném ohledu si necením mé duše víc, než abych dokončil svůj běh a službu, kterou jsem přijal od Pána Ježíše: dosvědčovat evangelium o Boží milosti.*"

Sk 20,26-27: „*Proto vám dnešního dne dosvědčuji, že jsem čistý od krve všech lidí, neboť jsem nic nezamlčel a oznámil jsem vám celou vůli Boží.*“

A tady je výzva k nim: "*Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, v němž vás Duch Svatý ustanovil za strážce, abyste pásli Boží církev, kterou si získal vlastní krví*" (v. **28**). Proč je na ně třeba dohlížet? Uvádí důvod: "*Já vím, že po mém odchodu k vám vejdou draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo*" (v. **29**).

Bratři, kdybychom to mysleli [vážně], moc Ducha Svatého by doprovázela naše úsilí a viděli bychom mezi námi jiný stav věcí. Je nám svěřena odpovědnost za ty nejzávažnější pravdy, jaké byly kdy svěřeny smrtelníkům, ale postup některých je takové povahy, že Bůh nemůže odpovědět na jejich modlitby - jsou urážkou jeho svatosti a kdyby je vyslechl, utvrdili by se v nesprávném počínání a jiní by byli svedeni z rovné cesty. Proč nemůžeme vzít pravdu, kterou nám Bůh zjevil a vetkal ji do našeho života a povahy? Pokud máme v srdcích Kristova ducha, budou nás znepokojovat ty umírající duše kolem nás tak jako Pavla, a na mladé muže a ženy, kteří tvrdí, že věří pravdě, uděláme takový dojem, až pocítí, že na nich spočívají důležité odpovědnosti. Budou cítit, že jejich víra musí růst a [že] se musí začít věnovat práci, která jim leží přímo na vyšlapané stezce, a že musí být pro druhé požehnáním - pokorní, pilní, poslušní; a když se setkají se svými společníky, tak aby mluvili o Ježíši. Vnesou Ježíše do svých domovů a budou všem svědčit o jeho milosrdenství.

Pokud se v nás zformoval Kristus, naděje slávy (**Kol 1,27**), odložíte veškerou marnivost a hloupé řeči. Budete posvěceni pravdou. Budete pro Boha pracovat tak, že můžete mít ve své kazatelské práci

souhlasné svědomí a říci spolu s oddaným sv. Pavlem, že jste čisti od krve všech. Ale říct to nemůžete, pokud ustavičně nezískáváte od Boha moudrost a poznání, tak jako ratolest čerpá výživu ze živé révy - pokud na vás nespočívá jeho Svátý Duch a neberete si Ježíše do srdce, nemyslíte něj a nemluvíte o něm a nevykonáváte jeho dílo všude tam, kde jste. Jedině takto můžeme úspěšně pracovat v této poslední době. Sám Kristus byl příkladem, který bychom měli následovat, a to nejen ve vnější formě, ale také v jeho čistotě, sebezapírání, pokoře a lásce, tak bychom ho měli následovat ve světě. Učedníkům dal své ponížení, pohanění, ukřižování a kříž. Dal jim i slávu, kterou dostal. Ježíš řekl: *"Amen, amen pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které činím já, a bude činit ještě větší skutky než tyto, neboť já jdu k Otcí"* (Jan 14,12).

Bratři, je to vysloveně nutnost, abychom dosahovali vyšší a svatější úroveň. Obtížím ve svém křesťanském boji musíme čelit tak jako Pavel, když mu Židé ukládali o život. Budeme muset projít vyčerpávajícími místy, neboť na naší cestě budou číhat špehové a číhat na nás. Nejenže nás budou předvádět před koncily, ale také nás uvrhnou do vězení a musíme být tak pokročilí ve víře, abychom poznali Boha a moc jeho milosti, ve které k němu můžeme pozvednout svaté ruce bez hněvu a pochybování; a musíme se naučit, jak máme věřit, že Bůh nás slyší.

Vím, že Bůh slyší modlitby svého lidu. Vím, že na ně odpovídá. Ale nemůže nám požehnat, dokud si pěstujeme sobectví. A co říká Písmo? *"Hanebnost kdybych si v srdci choval, můj Pán by mě jistě nevyslyšel"* (Ž 66,18 B21). Ale když odložíme všechno vyvyšování sebe a veškerou samospravedlnost a navážeme živé spojení s Bohem, bude nám připočtena jeho spravedlnost. *"Jak daleko je východ od západu, tak od nás vzdálil naše přestoupení"* (Ž 103,12).

Moudrost shora přebývá s námi právě tak jistě, jak Ho o ni žádáme. Pán nás neopustil, to naše hříchy a nepravosti nás oddělily od Boha. V Ježíšově jménu chceme zbourat překážky mezi našimi dušemi a Bohem, a pak nám bude Kristův klid vírou přebývat v srdci. Chceme se před Bohem postavit ve vši pokoře a zbavit se všeho jako je pýcha, sobectví, zlomyslné podezírání, špatné řeči a veškerá nepravost. Ježíš

nepřebývá v srdci, ve kterém trůní hřích. Chceme méně sebe a více Ježíše. Chceme se naučit, jak máme věřit - čili jednoduše vzít Boha za slovo - ale to se nedá naučit, pokud se Mu nepodřídíme. Naše vůle musí být na Boží straně, ne na straně satana. Výsledkem prokázání odpouštějící Boží lásky je dokonalé smíření s Boží vůlí. Tehdy se lidská a Boží vůle spojí. Každá schopnost musí být zachována na svém místě, všechno posvěcené Bohu, každá schopnost pracující podle Božího řádu, provádějící jeho vůli a záměr.

Nemusíme pociťovat úzkost a trápit se, jakoby zvládání díla spočívalo jen v našich rukou. U kormidla stojí Hospodin. To Nekonečný má svou ruku na soukolí. Pokud pokorně a věrně konáme své dílo, o výsledky se postará On. Mějte víru v Boha. Právě ona nám umožní dokonale důvěřovat a hledět na každý pohyb v Božím vlastním světle. Nic z toho, co se děje nebo co se může stát, nemusí v nás vyvolávat ustrašené předtuchy, neboť odpovědnost za dílo má Bůh jako hlavní pracovník; a pokud do něj lidé nezasahují, ale nechají Ho pod Boží kontrolou, vykoná tu práci dobře. Kristus by chtěl, abyste vy, co sloužíte v církevních věcech, byli svatí tak jako On. Nezapomínejte, že vaše moc je v Bohu. Buďte si jisti, [že] pokud vás Bůh povolal, abyste zahájili jeho dílo pro lidi, povolal vás k čistotě a dobrotě.

Měli byste jasně chápat evangelium. Zbožný život není plný chmur a smutku, ale klidu a radosti spojené s křesťanskou důstojností a svatou vážností. Náš Spasitel nás nepovzbuzuje k přechovávání pochybnosti a obav a úzkostných předtuch; ty nepřinášejí duši žádnou úlevu a měly by se spíše pokárat, než pochválit. Můžeme mít nevýslovnou radost plnou slávy. Odložme svou zahálčivost a studujme Boží slovo nepřetržitěji. Pokud jsme někdy potřebovali, aby byl Duch Svatý s námi, pokud jsme někdy potřebovali kázat v projevu Ducha Svatého, tak je to právě teď. Pokud bez Něho budeme pracovat teď, nebudeme ho mít v každém stavu nouze v budoucnosti a nebudeme připraveni na to, co přichází na svět. Potřebujeme více přemýšlet o přítomné pravdě a nevyhnutelné přípravě, aby mohli být hříšníci spaseni. Pokud bude Boží Duch spolupracovat s naším úsilím, budeme povoláni, abychom v pravém světle představovali nejen pokání, ale

také omilostnění, a poukazovali k onomu očišťujícímu zřídlu, ve kterém může být smyta veškerá nečistota.

V kázání Kristova evangelia na nás spočívá mnohem slavnostnější dílo, než jsme si mysleli. Pokud nám v srdci přebývá pravda, budeme dorůstat v dokonalého člověka, jehož mírou dospělosti je plnost Krista (Ef. 4,13). Přemýšlejme o těchto věcech ve vší vážnosti. Už žádné omezování intelektu. Naším smyslům se mají otevřít větší zázraky, ve shodě s pokrokem díla. Zrak Božího lidu bude soustředěnější a pronikavější, pokud bude kráčet ve světle. Tajemství zjevení vyzývá k prozkoumání, protože Božímu lidu mají být otevřeny poklady pravdy. Musíme odložit samospravedlnost a sahat po závratnějších výškách. Bůh usměrní činnost duše, pokud hledáme Kristovu spravedlnost, aby se Bohu mohly líbit naše snahy. Nechceme nic ze sebe a vše z Ježíše. Přesně na tomto setkání sestoupí na nás křest Duchem Svatým, pokud to tak budeme mít, ale nesmíte se uzavřít v dávání ohledně toho, co je pravda. Hledejte ji jako skryté poklady. Klíč poznání je třeba držet v každé ruce, aby mohl být otevřen sklad Boží pokladny se zásobami vzácných pokladů pravdy. Když člověk dychtí po pravdě z Božího Slova, Boží andělé jsou mu po boku, aby vedly jeho mysl na zelené pastviny.

Kdyby pravda spočívala na Božích služebnících větší váhou, nezacházeli by s Božím Slovem nepoctivě. Když se přimlouvají lidem, zdá se, že nesou břemeno duší, ale když jsou mimo kazatelny, jsou zcela neduchovní. Takových se bojte. Kážou, ale nečiní. Svým chováním ukazují, že pravda jim neposvětila duši a to, co řekli, u nich nebylo ve vážnosti. Boží pracovníci s sebou ponosou břemeno duší. Bůh nebude pracovat s člověkem, který z kazatelny káže Boží nároky a mimo ni pravdu popírá. Chceme být čistí od krve všech, aby se na nás nenašla krev duší, abychom mohli říci s Pavlem: "... jsem čistý od krve všech lidí" (Sk 20,26).

Nuže začněme hned zde na tomto setkání a nečekejme, až bude za půlkou. Chceme Božího Ducha zde a nyní; potřebujeme Ho a chceme, aby se zjevoval v našich povahách. Chceme tu Boží moc a chceme, aby nám zářila v srdci. Bratři, chopme se díla jako nikdy předtím. Ptejme se: Jak je na tom moje duše? Je v takovém stavu, abych na tom

byl dobře? Má Kristus přijít a najít mě takového, jaký jsem teď? Kéž nám Bůh pomůže, abychom byli čistí v duchu, čistí a svatí ve všem chování a zbožnosti!

Mluvte o Boží lásce a moci

[Kázání / Minneapolis, stát Minnesota, 13. říjen 1888, Ms 7, 1888]

Text: "*Pohled'te, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi; a také jimi jsme. Proto nás svět nezná, neboť nepoznal Jeho.*" **(1. Jan 3,1)**

[*První strana kázání chybí*] ...vejít do našich myšlenek? Nebo je to myšleno, že můžeme chápat Boha? Jak můžeme pochopit Boha? Jak máme poznávat našeho nebeského Otce? Máme ho nazývat milým jménem "Otec". A jak máme poznávat Jeho a moc Jeho lásky? Usilovným zkoumáním Písma. Jak mají být osvětlené naše myslí a chápání? Láskou a představováním Boha. Boha nemůžeme ocenit, pokud nepřijmeme do své duše onen velký plán vykoupení. Chceme vědět všechno o těchto velikých problémech duše, o vykoupení padlého lidstva. Je to úžasná věc, že poté, když člověk porušil Boží zákon a oddělil se od Boha - takříkajíc se s Ním rozvedl -, že po tom všem tu byl plán, podle kterého člověk neměl zahynout, ale měl mít věčný život.

Po Adamově přestoupení v ráji to byl Kristus, koho nám Bůh dal, ne abychom mohli být spaseni ve svých hříších, ale abychom od nich mohli být zachráněni, abychom se vrátili k naší věrnosti Bohu a stali se poslušnými dětmi. Když poddáváme své myslí, duše, těla a všechno ovládajícímu Božímu Duchu, právě tehdy je Duch pravdy s námi a můžeme se stát rozumnými ohledně tohoto velkého plánu vykoupení.

Je to pravda, že Bůh (vy)dal svého jediného Syna, aby Ten za nás zemřel, aby nesl trest za [porušený] Boží zákon. Máme o tom uvažovat a zabývat se tím. A když budou naše myslí neustále přemýšlet o jedinečné Boží lásce k padlému lidstvu, začneme Boha znát, seznámíme se s Ním, abychom měli poznání Boha a toho, jak Ježíš Kristus, když přišel na náš svět, odložil své královské roucho a korunu a své Božství oděl lidstvím. „...*ačkoli byl bohatý, stal se kvůli nám chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli*“ **(2 Kor 8,9)**. Otec na Zem

poslal svého Syna a právě zde, na této maličké části světa se odehrály ty největší scény, jaké byly lidstvu kdy známé.

Celý nebeský vesmír s velikým zájmem přihlížel. Co se stalo? Proč? Mezi mocností temna a Knížetem světla měla být vedena ona velká bitva. Satanovým dílem bylo ustavičně zvětšovat svou moc. - A kde byla? Tvrdil, že on je knížetem světa a uplatňuje ji nad jeho obyvateli. Její působení poutalo [jejich] pozornost až natolik, aby byl Bůh zastíněn a sešel z očí, [a] oni by si tak formovali myšlení a představy, že by se dalo říci jako u obyvatelů starého světa: „...že všechno zaměření úmyslů jejich srdce je napořád jenom zlé.“ (**Gn 6,5**). Satan uplatňoval svou moc tak mistrovským způsobem, že nechtěli uznávat Boha. Chtěl, aby lidské děti nabyly takovou představu o jeho úžasném díle, že budou mluvit o jeho (tj. satanově) mistrovské moci. Činíc tak ustavičně, stavěl Boha do falešného světla. Představoval jej jako nespravedlivého, nemilosrdného. Takto satan neustále podněcoval jejich mysl k nesprávnému pohledu na Boha.

Jak měl být Bůh správně představen světu? Jak se mělo vědět, že je Bohem lásky, plný milosrdenství, laskavosti a slitování? Jak to měl svět vědět? Bůh poslal svého Syna a ten měl světu představit Boží charakter.

[*Chybí tu jedna strana.*]

Rovnou do tohoto vstoupil satan a postavil se mezi Boha a člověka. Jeho dílem je přeměrovat mysl člověka a své temné stíny vrhá napříč naší cestou, abychom nedokázali rozlišovat mezi Bohem a mravní temnotou a zkažeností a množstvím nepravosti v našem světě. - Co s tím tedy uděláme? Máme tu temnotu nechat, aby zůstala? Ne. Je tu pro nás moc, která vnese do našeho temného světa nebeské světlo. Kristus je v nebi a On přinese nebeské světlo, zažene tmu a vpustí dovnitř záři své slávy. Potom uprostřed zkaženosti, nečistoty a znesvěcení uvidíme světlo z nebe.

Nesmíme to vzdát při vědomí poskvrnění, které je v lidstvu a stále ho mít na paměti. Na to se nesmíme dívat. Ne, to vůbec není to. Co tedy máme dělat? Co je tedy naším dílem? - Dívat se, "*jak velkou lásku nám Otec dal*" (**1 Jan 3,1**). Ať tím obrazem, který je v mysli,

nejsou ty ničivé vlivy, které zaplavují svět, ale poukazujte na čistotu a Boží lásku. Nepověšujte si do pamětní síně obrazy vši zkázy a nepravosti, jaké jen dokážete svázat dohromady. - Ne, nedělejte to. Zmalomyslní vás to. Zbabělý člověk není dobrý na nic. Odvráťte mysl od těchto temných obrazů tím, že budete mluvit o Boží lásce a do pamětní síně si můžete všet ty nejjasnější obrázky, jaké si jen umíte představit.

Chceme mít před sebou dokonalý vzor. Bůh byl tak dobrý, že ve svém Synu Ježíši Kristu poslal vyobrazení sebe a chceme si otevřít srdce a mysl a sahat nahoru. Jakmile Adam a Eva padli, při pohledu na jejich ubohost se jim obličej propadly. Můžeme vidět jejich neštěstí a měli bychom se modlit, aby nám Bůh zjevil naše vlastní srdce, ale také za to, aby se nám zjevil jako Vykupitel odpouštějící hříchy. Přivlastněte si tuto modlitbu: "Zjev se mi, abych se v tvé jedinečné laskavosti (milosti) mohl chopit toho zlatého řetězu - totiž Krista, který byl spuštěn z nebe na zem, abych se ho mohl uchopit a být vytažen nahoru."

Bratři, všichni jsme už viděli na jezeře nádherný bílý leknín. Jak jsme dychtili po tom, přáli si a usilovali, abychom ten květ dostali. Ať kolem něj bylo jakkoli bahna, nečistoty a špíny, naši touhu po něm to nezničilo. Divíme se, jak může být leknín tak nádherný a bílý, když je tam tolik nečistoty. Nuže, má stonek, který sahá až dolů do zlatých písků pod ním a nezískává nic jiného, jen ty nejčistší látky, které vyživují leknín, dokud se nerozvine do toho čistého a bezchybného květu, který vidíme.

Nemělo by nás to poučit? Mělo by. Ukazuje nám to, že ačkoli je všude kolem nás nepravost, neměli bychom se k ní přibližovat. Nemluvte o nepravosti a bezbožnosti, která je na světě, ale pozdvihněte mysl a mluvte o svém Spasiteli. Když vidíte bezpráví všude kolem, máte o to větší radost, že je vaším Spasitelem a vy jste Jeho děti. Máme se tedy dívat na nepravost kolem a přemýšlet o temné stránce? Nemůžete to vyléčit, takže mluvte o něčem, co je vyšší, lepší a ušlechtlejší. Mluvte o těch věcech, které zanechají dobrý dojem na mysl a pozvednou každou duši z tohoto bezpráví do světla na druhé straně.

Můžeme vejít do sklepa, zůstat tam a nahlížet do jeho temných koutů a stále dokola mluvit o temnotě: "Och, jaká je tu tma!" Jenomže zesvětlá tím? Vůbec ne! - Co uděláš? Vyjdi z ní! Vyjdi ze tmy do horní komnaty, kde jasně svítí světlo Božího obličeje.

Víte, že naše tělo potřebuje žít z přijímané potravy. Stejně je to i s naší myslí: Pokud ji necháváme přemýšlet o nepřijemných věcech života, nedá nám to žádnou naději, ale my chceme myslet na radostné nebeské scény. Pavel říká: " *To naše nynější lehké soužení nám totiž získá nesmírné bohatství věčné slávy*" (2 Kor 4,17).

Zatímco jsme byli ve Švýcarsku, měla jsem hodně dopisů od jedné sestry, kterou mám vroucně ráda a velmi si jí vážím. V každém z nich byly ty nejponuřejší obrazy. Zdálo se, jakoby přemýšlela o všem nepřijemném. Jen co jsem ty dopisy dostala, modlila jsem se k Pánu, aby jí dal pomoc, aby svou mysl odvrátila od kolejí, po kterých běžela. V tu noc mi byl třikrát ukázán jeden sen. Kráčela jsem po nádherné zahradě se sestrou Martou Bourdeauovou po boku. Jen co jsem do té zahrady vešla, řekla jsem: "Marto, copak nevidíš tuhle nádhernou zahradu? Podívej, zde jsou lilie, růže a karafiáty. „ Ano,“ vzhledla a usmála se. Zanedlouho jsem se podívala, kde je. Kochala jsem se totiž v liliích, růžích a karafiátech, ale ji jsem neviděla. Byla v jiné části zahrady a svírala bodlák. Pak si popíchala ruce na ostružinových keřích. Řekla, že jí zraňují ruce a zeptala se: „Proč zde v zahradě mají všechny tyto bodláky a trnité keře? Proč je tady nechávají?“

Tehdy se před námi ukázal vysoký, důstojný muž, který řekl: "Sbírej růže, lilie a karafiáty, ty ostružiny zahod' a nedotýkej se jich." Tehdy jsem se probudila, a když jsem šla spát, znovu se mi zdálo přesně totéž. Třikrát se mi zdál tentýž sen a probudila jsem se - protože jsem nemohla spát a napsala jsem svůj sen sestře Martě.

Napsala jsem: Bůh nechce, abys sbírala všechno nepřijemné, On chce, aby ses dívala na Jeho nádherná díla a Jeho čistotu. Chce, aby ses dívala na jeho jedinečnou lásku a moc, abys skrze krásy přírody hleděla na Boha přírody. Pověděla jsem: Toto [tento sen] přesně představuje tvůj případ. Uvažuješ o temné stránce. Mluvíš o těch věcech, které ti nepřinášejí do života žádné světlo a radost. Musíš však odvrátit svou mysl od těchto věcí k Bohu. V zahradě Boží lásky je

dostatek růží, karafiátů a lilií, a tak se nemusíš dívat na trnité keře, bodláky a ostružiny. Já jsem je neviděla, protože jsem se těšila z květů a krás zahrady. A právě toto chceme dělat, bratři. Chceme mít mysl směřovanou na povzbuzující věci. Chceme ji zamířit na novou zemi, do které budeme uvedeni. Naše občanství není z tohoto světa, ale shora a chceme uvažovat o tom, jaké povahy bychom měli mít, abychom se stali obyvateli toho lepšího světa a společníky Božích svatých v nebi.

[Sestra] Marta to přijala a její duše se povznesla nad malomyslnost. Nechci, aby se satanovi dařilo vrhat tento temný stín přes vaši cestu. Chci, abyste z toho stínu odešli. Muž z Golgoty zasvítí světlem své lásky přes vaši cestu a rozežene temnotu. Je schopen to udělat, protože je Pánem všech. Někdo kolem vás rozlil Své světlo: je to Ježíš Kristus.

Pamatuji se, jak byla malomyslná moje sestra Sára, která mě doprovázela na mých prvních cestách a nyní spí v hrobě. Řekla: "V noci jsem měla zvláštní sen. Zdálo se mi, že někdo otevřel dveře a bála jsem se ho. A jak jsem tak na něj hleděla, zvětšoval se a vyplnil celý prostor mezi podlahou a stropem - a já se bála stále více. Pak jsem si pomyslela, že mám Ježíše a řekla jsem: „Mám Ježíše, nebojím se tě.“ Tehdy se začal smršťovat a zmenšovat, až jsem ho sotva viděla a vyšel ze dveří."

Poučilo ji to. Řekla: „Ellen, o moci d'ábla mluvíme mnohem více, než na to máme právo. Líbí se mu to, jeho satanské veličenstvo je tím poctěno, jásá nad tím, a když to děláme, vzdáváme mu čest, jenže já budu mluvit o Ježíši, Jeho lásce, a vyprávět budu o Jeho moci.“ A tak hned vyvedla svou duši z temnoty a malomyslnosti na světlo a nesla živé svědectví o Bohu a nebi.

Myslím si, že naše svědectví by bylo mnohem lepší, kdybychom více mluvili o Ježíši a Jeho lásce a nedávali tolik cti d'áblu. Proč bychom to měli dělat? Proč nenechat v našich srdcích svítit Ježíšovo světlo?

Vzpomínám si, že když jsem byla v Oaklandu, byla tam jedna sestra ve velkých problémech. Řekla: "Moje máma mi dělá starosti. Můj otec je dobrý člověk, ale matka upírá oči na tolik mladých párů,

ve kterých je manžel nevěrný, až se zdá, že si myslí, že je takový i její manžel a všichni ostatní. Nevím, co udělá nebo k čemu ho dožene. Domnívá se, že je nevěrný, mluví o tom a přemýšlí o tom, dokud neualí všechnu svou bídu na nás ostatních, jakoby byla podváděná, a přitom to vůbec není nutné. "

Není to případ mnohých z nás? Nepřemýšlíme o banalitách a nemluvíme o nich, dokud se naše myšlenky nezmění na jim podobné? I své vlastní děti můžeme dohnat ke konání špatných věcí, když je budeme obviňovat ze špatných skutků, kterými se neprovinili. Ačkoliv máme napomínat a povzbuzovat ve vsí lásce, neměli bychom také vyvyšovat Ježíše a mluvit o jeho lásce?

„Pohleďte, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi;“ (1 Jan 3,1). Je to jeden ze satanových triků, abychom se naladili na všechny tyto nepříjemné věci a aby se naše mysl nezabývaly Bohem a jeho láskou. Chce, abychom si mysl zaměstnávali těmito odpudivými záležitostmi, které nemohou vnést do života klid, radost a soulad, pouze malomyslnost, a abychom nepředstavovali Ježíše Krista.

Kristus nám tu zanechal své dílo, když odešel a řekl: *„A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Mt 28,20).* Nejsme ponecháni sami v rukou ďábla. Myslíte si, že by nás náš nebeský Otec nechal samotné pokračovat v díle vykoupení a výchovy padlého lidstva, že by nás nechal ve světě zaplaveném zlem bez pomoci a podpory, když podstoupil muka kříže? Myslíte si, že nás teď opustí? - Ne!, říká Spasitel: *"A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa."* (Mt 28,20 B21) A zase: *"Až odejdu,...zase přijdu"* (Jan 14,3). *"Když mě budete o něco prosit v mém jménu, já to udělám."* (v. 14). Je to pod podmínkou, že dodržujeme jeho přikázání. Není to úžasné zaslíbení? Proč o něm nemluvíme více a nevelebíme za něj Boha? Máme zde vzácná zaslíbení Božího Slova, proč je nepřijímáme?

Nyní vám chci přečíst něco o Boží lásce a o tom, co bychom měli dělat, abychom si vnesli radost do srdce. Pavel říká: *„Proto i my, od toho dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme se za vás modlit a vyprošovat, abyste byli naplněni poznáním jeho vůle ve veškeré moudrosti a duchovním pochopení“ (Kol 1,9).* Ne abychom ochutnali,

ale abychom byli nasyceni. Co tím myslíš, Pavle? Že dosáhneš toho vyššího stavu? Ano. Neboť Bůh říká: „... *abyste vedli život hodný Pána a ve všem se mu líbili, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku a rostli v poznání Boha*“ (v. 10). Co tím myslíš, Pavle? Proč, při něčem je třeba být trpělivý, „*a abyste byli posilováni každou mocí podle síly jeho slávy, k veškeré vytrvalosti a trpělivosti, s radostí*“ (v. 11). Pokud pocítíme Boží dobrotu v tom, že poslal svého Syna zemřít za hříšného člověka a pokud ji necháme vetkanou do naší zkušenosti a vyrytou do mysli, pak budeme mít k těm, za něž Kristus zemřel, takovou lásku, [že] už nebude žádné [touhy po] nadřazenosti. To satan vnáší tyto rozdíly. Zatímco oslavujeme Boha, nebude zde nenávisti, závisti, špatných domněnek. Bratři, na toto nemáme čas. Nemůžeme na to myslet. Před námi je něco jiného. Je to věčná tíha slávy, plán spásy. Měli bychom mu rozumět od začátku až do konce, abychom ho mohli náležitě představit světu.

Jaká je zde naše práce? Máme se chopit díla právě tam, kde ho opustil Kristus. A co bylo jeho prací? Zjevovat nám Otce. Co je naší prací? Zjevovat Krista světu. Jak to můžeme dělat? Mluvením o d'áblu? Ach ne, na práci máme něco lepšího. Mluvit chceme o ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Spasiteli. Och, jaká hrozná věc by to byla pro kohokoliv z nás, kdybychom vyznávali, že jsme následovníky Ježíše Krista a pak to zpackali, a aby nás [On] našel s povahami poskvřenými nečistotou. Jaká strašná odpovědnost na nás spočívá! Jak má být Kristus zjeven světu, když ne skrze ty, kteří si přivlastňují jeho zásluhy, kteří věří v Ježíše Krista za spásu svých duší? On mě očišťuje. Očišťuje mě od poskvřiny hříchu. A ať je zde slyšet a zaznívá to, co pro mě udělal. Existuje svoboda pro syny Boží. Existuje široké místo pro mé nohy, na kterém můžeme stát, a v srdcích můžeme mít plnost Boží lásky.

Děkuji Bohu, že Kristus za mě zemřel a že jsem byla vyvedena z hrozného utrpení nemoci a duševních muk. Zdálo se, jako by byl nepřítel vrhl temný mrak mezi mne a mého Spasitele, a dvanáct dní se zdálo, že neumím myslet na nic jiného, než na své utrpení. Když jsem přišla do Oaklandu, moje srdce bylo tak slabé a mdlé, jakoby na něm ležel kámen. Nebylo v něm ani špetky radosti; nedokázala jsem si

uvědomit ani pocit potěšení. Ale měla jsem mít v mysli, že nebe je pro mě uzavřené? – Ne! Musím si vzít Bibli - vzala jsem ji - vykročila vírou, a temnota mě opustila.

Když se v noci probudím, začnu se modlit. Před zhruba třemi týdny jsem se probudila a řekla jsem: "Bože, smiluj se nade mnou!" Ještě jsem to ani pořádně nedopověděla a jakoby mi nějaký hlas řekl: "Jsem hned vedle tebe, neopustil jsem tě." Mně to stačilo a vám by to mohlo stačit právě tak. [Ježíš říká:] "Jsem hned vedle tebe, přebývám s tebou, vůbec nejsi sama." Prožívala jsem radost a ta mi stála za víc, než hory zlata. Naučila jsem se důvěřovat mému Spasiteli a chci vám říci, že mám Spasitele a že On žije. A proto, že žije On, budu žít i já.

Naše životy jsou skryty s Kristem v Bohu, a když se ukáže On, který je naším životem, ukážeme se s ním v slávě. Nemusíte být zmalomyslnění. Kristus přišel zachránit svůj lid z jeho hříchů. Dábel k vám přijde a řekne vám, že jste hříšníci a že nemůžete být spaseni. Jenomže Kristus říká, že přišel zachránit hříšníky (**1Tm 1,15**), a s tím můžete satanovi čelit v každém čase. Kristus může vaše hříchy odpustit: *„Jen pojd'te a proberme to! „... jsou-li vaše hříchy jako šarlat, zbělejí jako sníh, jsou-li rudé jako purpur, budou jako vlna " (Iz 1,18).*

Chci, abyste vzali hojná Boží zaslíbení a ověsili si jimi svou pamětní síň. Co víc byste mohli chtít, než ta zaslíbení? Máme ujištění, že matka může zapomenout na své nemluvně, ale On na nás nezapomene (**Iz 49,15**). Ach, přeji si, aby byla Boží zaslíbení živými obrazy na stěnách paměti, abyste se mohli na ně dívat. Pak budete mít srdce naplněné jeho milostí a budete moci vyvyšovat Ježíše a korunovat ho za Pána všech. To je vaše výsada.

Nyní chci přečíst **Kol 1,12** *„...vzdávající díky Bohu a Otcí, který nás učinil způsobilými k účasti na podílu svatých ve světě.“* Při něčem je třeba být trpělivý a shovívavý – *„On nás vysvobodil z pravomoci temnoty“*. Ano, měli bychom mluvit o vysvobození, ne o otroctví; měli bychom být radostní a ne sklíčení *“a přenesl do království svého milovaného Syna“ (v. 13)*. Proč se nemůžeme chovat jako poddaní jeho království? Ať Kristova láska hoří na oltáři našich srdcí a ať

milujete Krista jako svého Spasitele a vaše bratry a sestry jako sami sebe.

„...v němž máme skrze jeho krev vykoupení a odpuštění hříchů“ (v. 14). Chceme si počínat jako jednotlivci vykoupení Kristovou krví; máme se radovat v ní a z odpuštění hříchů. To máme dělat a ať nám Bůh pomůže, abychom odvrátili své mysli od temných obrazů a mysleli na ty věci, které nám dají světlo.

Nyní chci přečíst další text z Písma: „*Pro nic nebud'te úzkostliví,...*“ Co to znamená? Nuže, neřešte věci, dokud k nim nedojde. Nevyrábějte si dobu soužení ještě dříve, než nastane. Dospějete k ní dost brzy, bratři. Myslet máme na dnešek, a pokud si dobře splníme dnešní povinnosti, budeme připraveni na ty zítřejší. „... ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě děkováním.“ (Fil 4,6). Třeba přijít s díkůvzdáním. "A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude střežit vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši" (v. 7). Potom nebudeme vydáni do rukou ďábla; máme milujícího nebeského Otce a ten (va)dal svého Syna, aby nesl naši nepravost.

Jak je to dál? "Konečně, bratři," Toto patří každému z vás. Táhne se to po celou dobu až do dnešní doby. „Konečně, bratři, upřete svou mysl na vše, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, láskyhodné a úctyhodné, to, co je ctnostné a chvályhodné“ (v. 8). Uděláme to? Otočíme stranu ve své náboženské zkušenosti a poučíme se, a vzděláme si mysl tak, aby nepřijímala ty nepříjemné věci a nemyslela na ně? Budeme myslet na ty věci, které nám nedávají žádnou moc, nebo necháme své mysli přemýšlet o těch věcech, které nám přinesou lepší postoj vůči našim bratrům a pozvednou naše mysli k Bohu? Je mnoho věcí, které si potřebujeme uvést do života a charakteru. Nechť nám Bůh pomáhá, abychom si je vzali k srdci a mysleli na ně, aby se naše duše pozvedly nad pozemské záležitosti.

Viděli jsme Boží milost, od doby, kdy jsme se s vámi setkali naposledy. Od minulého jara jsem navštívila Lemoore, Fresno a Selma. Byla jsem na táborovém setkání v Selma. Během pobytu mi tam představili jednoho vysokého muže - co bych řekla, jak byl vysoký? - nad 180 cm a s dobrými proporcemi. Když mě vzal za ruku,

zdálo se, že je velmi dojatý. "Jsem tak rád, že vás poznávám, jsem vděčný, že mohu s vámi promluvit." Ve stanu pak přišel za mnou jeden bratr a řekl: "Ten muž má svou minulost." Potom pokračoval a řekl mi, že rok předtím byl ten muž obrácen, jak kdysi zachovával sobotu, ale pak se odvrátil a tvrdil, že nikdy obrácený nebyl. Poté, co se vzdal pravdy, vrátil se do zlé společnosti, a satan se ho zcela zmocnil. V jeho bezbožnosti s ním byli spojeni dva nebo tři muži, kteří nechtěli, aby se vědělo, že jsou v takové branži. Kradli a dělali špatné věci. On nebyl zhýralec, měl manželku a vážil si ji. Ona svěřila sobotu a on nedovolil, aby se proti ní řeklo byt' jen slovo. Toto byl postoj, který zaujal: miloval ji, ale ne dost na to, aby skoncoval se svým špatným nasměrováním. Nezajímala ho kořist z jeho krádeží, ty dělal jen pro potěšení z nich. Nuže, starší (E. P.) Daniels uspořádal setkání a mluvil o vyznání se z hříchů. Zdálo se, že to, co zaznělo, se zmocnilo mysli tohoto muže a on nedokázal odolat. Vypadalo to, že zbledl a odešel ze stanu. Vyšel ven a pak se znovu vrátil. Udělal to třikrát. Vypadal, jako by měl omdlít.

Po zakončení setkání řekl: "Musím s vámi mluvit, pane." Řekl staršímu Danielsovi o svém stavu a dodal: "Je pro mě nějaká naděje? Jsem ztracený člověk, zkrachovanec, hříšník. Můžete se za mne pomodlit? Neodvažuji se odejít z tohoto místa domů ze strachu, že Pán mě srazí (skosí) v mých hříších." Řekl, že nemůže zůstat ve stanu a znovu a znovu vycházel ven, ale venku se neodvažoval zůstat ze strachu, že by ho spoutala ďáblova moc a to by byl jeho konec.

Modlili se za něj a ten muž se právě tam obrátil. Jeho vzdorovitý pohled byl pryč, jeho vzezření se změnilo. Řekl: "Teď mám něco na práci. Ukradl jsem jedenatřicet ovcí tomu muži v Selma a musím jít a vyznat mu to." Starší Daniels se bál, že se to rozkřikne, aby ho nezavřeli. Na to odpověděl, že raději půjde do vězení a zůstane tam, než by si měl myslet, že Kristus nepromine jeho hřích. A tak se vydal k danému člověku spolu s mladým mužem, který se s ním dříve zapojoval do krádeží. Muže ze Selma potkal na silnici a zastavil ho. Ten muž se začal třást jako osikové list. Byl nevěřící.

Inu, poklekl před ním na cestě a prosil o odpuštění. Ten muž se zeptal: - Kde jste to vzal? Co vás přivedlo do tohoto stavu? Nevěděl

jsem, že existuje takové náboženství. "Řekli tomu muži, že byli dole na táborovém setkání a slyšeli, jak to tam kážou. "Dobře, půjdu na to setkání," odpověděl.

Šel rovnou do Fresna a pokračoval v díle.

Vyznali se, že vypalovali domy a stodoly. A šli před velkou porotu a přiznali se, že kradli tu a tam. Přiznali to i úřadům: "Vydáváme se vám do rukou. Udělejte s námi, jak uznáte za vhodné." A tak ten případ byl posouzen na soudu a ohledně té záležitosti se radili. Jeden člověk navrhl, aby raději ty muže přezkoušeli na místě. Soudce se na něj podíval a řekl: "Cože, přezkoušet? Člověka, kterého přezkoušuje Bůh? Zmocníte se muže, kterého se zmocňuje Bůh? Kterého se zmocnila Boží odpouštějící moc? Udělali byste to? Ne, raději bych si nechal useknout pravé rameno." Něco se zmocnilo těchto mužů, takže plakali jako děti.

Zpráva o té zkušenosti se rozšířila všude. Lidé si mysleli, že v této pravdě je moc, která není v ničem jiném - moc, která ukazuje, že Ježíš žije. Moc jeho milosti jsme viděli zjevenou pozoruhodným způsobem v mnoha případech.

Nyní, vždy když vidíme něco povzbuzující, dejte to do novin a mluvte o tom. Proč mluvit o velké moci satana a jeho úžasných skutcích a nemluvit nic o majestátnosti, dobrotě a milosrdenství našeho Boha, které padají na zem nepovšimnuty? Zvedněte je, bratři, posvěcenýma rukama, zvedněte je. Držte je vysoko před světem. Mluvte o Boží lásce, přemýšlejte o ní a děkujte Mu za ni. Otevřete dveře svých srdcí a ukažte svou vděčnost a lásku. Odklid'te smetí, které vám satan navršil před dveře srdce, a vpust'te dovnitř Ježíše, aby vešel a obýval ho. Mluvte o jeho dobrotě a moci.

Víte, jak to bylo s Mojžíšem. Cítil, že musí mít odpověď na svou modlitbu. Uvědomoval si odpovědnost za vyvedení lidu z Egypta, jenže nešel a nevyzdvihoval všechno, proti čemu by se dalo namítat a o čem by se dalo uvažovat. Věděl, že je to umíněný lid a řekl: "Hospodine, musím mít Tvou přítomnost," a Hospodin mu odpověděl: „*Má přítomnost půjde s tebou*" (2 Moj 33,14-17). Vzpomeňte si, když

Mojžíš šel na poušť a zůstal tam 40 let. Během této doby odložil své já a to uvolnilo místo pro přítomnost Boha s ním.

Myslel si, že kdyby mohl mít přítomnost Boží slávy, pomohlo by mu to pokračovat v tomto velkém díle. *"Ukaž mi svou slávu!"* (v. 18). Byl to muž víry a Bůh ho nenapomenul. Nenazval to opovržlivostí, ale vzal toho člověka víry a postavil ho do trhliny ve skále a tu zakryl rukou a ukázal mu všechnu slávu, kterou by mohl snést. Dal své dobrotě projít před ním a ukázal mu ji, jakož i své milosrdenství a lásku. Pokud chceme, aby před námi prošla Boží sláva, pokud si chceme ověsit své pamětní síně zaslíbeními lásky a milosrdenství, chceme mluvit o jeho slávě a moci. A pokud máme temné a bezútěšné dny, můžeme si tato zaslíbení připomínat a odvracet zrak od toho, co nás zmalomyslnuje. Ďábel by si rád myslel, že nás utrápí, ale my chceme mluvit o Ježíši, jeho lásce a moci, neboť nemáme nic lepšího, o čem bychom vyprávěli.

Bratři a sestry, mějme naději v Bohu. Ať nám vděčnost vejde do srdcí a přestože možná musíme nést jasné svědectví na oddělení od hříchu a nepravosti, nechceme tlouci na tu strunu navěky. Chceme ty sklíčené duše pozvednout, aby se chytily Boží lásky a věděly, že On dá pod ně svá věčná ramena. Bratři a sestry, chceme hledět nahoru, ne dolů, ale nahoru, nahoru, pozvedajíc duši výš a ještě výš. Chci tato požehnání a nebudu spokojená, dokud mě nenaplní celá plnost Boží. Nic nemůže být větší než tohle, že?

Chceme být v postavení, ve kterém budeme zdokonalovat křesťanský charakter a představovat Ježíše Krista světu. Kristus byl poslán jako náš vzor a zdali pak neukážeme, že máme všechnu jeho lásku, laskavost a kouzlo? A láska Ježíše Krista se zmocní našich charakterů a životů a naše rozhovory budou svaté, a budeme přemýšlet o svatých věcech.

Věřím, že Ježíš se zajímá o celé toto shromáždění. On je dnes zde. On říká: *„Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni v mé jméno, tam jsem i já uprostřed nich“.* (Mt 18,20). On je s vámi proto, aby vám požehnal. Požehnání chceme, proč bychom ho neměli mít? Máme čelit mravní temnotě, která je ve světě, a to tak, jak to dělal Kristus. Musíme zjevovat Krista všem, kteří jsou kolem nás. Když děláme tuto

práci, přebýváme v Kristu a Kristus přebývá v nás. Nejen tehdy, když o něm mluvíme, ale je s námi po celou dobu, aby nám pomáhal ve všem, vyháněl moc mravní temnoty.

„Neboj se, malé stádečko, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království.“ (Lk 12,32). On není váš nepřítel, je váš nejlepší Přítel a přeje si, abychom ukazovali světu, že máme Boha. Chce [od nás], abychom ukazovali, že Ježíš je s námi a On je mocnější, než silný ozbrojenec (Lk 11,21). Proto pozvedněme své mysli a naši konverzaci a hledejme nebe a nebeské věci. Necht' nám Bůh pomáhá, když jsme v této pozici, abychom nehledali pozemské věci, ale byli okouzleni těmi nebeskými. Chceme vidět, *„jakou láskou nás Otec zahrnul; smíme se nazývat Božími dětmi – a také jimi jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milování, teď jsme Boží děti, ale ještě se neukázalo, neukázalo, co budeme. Víme však, že až se ukáže, budeme podobni jemu, neboť ho uvidíme tak, jak je.“ (1 Jan 3,1.2 B21).*

Prohlížím si toto shromáždění a vypadáte jako zmalomyslnění lidé, jako muži, kteří bojují s mocnostmi temnoty, ale odvahu, bratři! Je naděje! *„ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se ukáže, budeme podobni jemu, neboť Ho uvidíme tak, jak je. Každý, kdo k němu upíná tuto naději, usiluje být čistý, jako je čistý on.“ (v. 2, 3).*

Ach, miluji Ho. Miluji Ho, neboť On je má láska. Vidím v něm jedinečný půvab, a ach, jak chci, abychom vešli skrze ty brány do (nebeského) města! Poté bude z každé hlavy sejmuta každá koruna a položena k nohám Ježíše, našeho požehnaného Vykupitele. On mi ji koupil, koupil ji pro vás a uznáme ho jako Pána všech. A vrhneme mu všechnu svou čest k nohám a budeme ho korunovat za Pána všech. - Budeme křičet. *„Sláva na výsostech Bohu“ (Lk 2,14).*

- Kéž bychom se naučili chválit Ho více. *„Ten, kdo obětuje obětí díky, ten mě oslaví.“ (Ž 50,23).*
- Kéž bychom o tom mluvili.
- Kéž byste učili vaše srdce a rty, aby Ho chválili a mluvili o jeho moci a slávě.
- Kéž byste mluvili o jeho moci.

Když to děláte, povznášíte svého Spasitele, a když pozvednete svou zástavu proti svému nepříteli, uteče od vás. Nechť nám Bůh pomáhá, abychom ho chválili více a byli bez poskvrny.

Potřeba dalšího vývoje

[Ranní proslov v Minneapolis, stát Minnesota, 18. říjen 1888]

Mám naději, že na začátku tohoto setkání by mohla být naše srdce zaujata pozitivním výrokiem našeho Spasitele: "*Beze mne nemůžete činit nic*" (**Jan 15,5**). Byly nám svěřené velké a vážné pravdy pro tyto poslední dny, ale jen samotný souhlas s nimi a víra v ně nás nezachrání. Zásady pravdy musí být úzce propojeny s naším charakterem a životem. Měli bychom si vážit každého paprsku světla, který dopadá na naši cestu a žít podle Božích požadavků. Měli bychom růst v duchovnosti. Ztrácíme velmi mnoho z požehnání, které bychom mohli mít na tomto setkání, neboť nepostupujeme vpřed v křesťanském životě, když je nám předkládána naše povinnost a toto bude věčnou ztrátou.

Kdybychom věděli správně ocenit důležitost a velikost našeho díla a viděli sami sebe, jací jsme v tomto čase, byli bychom naplnění úžasem, že Bůh si nás může použít, tak nehodné, v přivádění duší do pravdy. Mnoha věcem bychom měli být schopni rozumět, ale my nechápeme, protože jsme tak pozadu za svými výsadami. Kristus řekl svým učedníkům: "*Ještě vám mám mnoho co říci, ale nemůžete to nyní snést.*" (**Jan 16,12**). Toto je náš stav. Copak by nebyli schopni porozumět, co jim chtěl říct? Ani kdyby byli činili jeho slovo - kdyby se byli zlepšovali, bod za bodem pravdy, kterou jim představil? Ale i když tehdy rozumět nemohli, řekl, že jim pošle Utěšitele, který je uvede do veškeré pravdy. Měli bychom být ve stavu, v jakém můžeme chápat učení, vedení a působení Kristova Ducha. Boha nebo jeho pravdu nesmíme poměřovat svým omezeným chápáním nebo předpojatými názory.

Mnozí si neuvědomují, kde stojí, protože jsou duchovně zaslepeni. „*Sami sebe prověřujte, přesvědčujte se, zda jste sami ve víře. Nepoznáváte sami na sobě, že je ve vás Ježíš Kristus? Pokud ne, pak jste ovšem selhali*" (**2 Kor 13, 5 B21**). Věřím, že nikdo z nás nebude nalezen jako takový, co neobstál. Přebývá vám Kristus v srdci vírou? Je jeho Duch ve vás? Pokud ano, v duši budete mít takovou touhu po

spáse těch, za které zemřel, že vaše já upadne do bezvýznamnosti a vyvýšený bude jedině Kristus. Bratři a sestry, v tomto čase je velká potřeba pokořování se před Bohem, aby na nás mohl sestoupit Svatý Duch.

Mnoho je takových, co jsou spokojeni s povrchním poznáním pravdy. Vzácné pravdy pro tuto dobu jsou v našich publikacích přinášeny tak jasně, že mnozí se uspokojí a nezkoumají Písmo sami. Nerozjímají o výrocích a nepřinášejí každé tvrzení k zákonu a svědectví, aby zjistili, zda jejich myšlenky odpovídají Božímu Slovu. Mnozí nemají pocit, že je pro ně důležité, aby porovnávali jeden text Písma s druhými a duchovní věci s duchovními a proto nerostou v milosti a v poznání pravdy, což je jejich předností. Pravdu přijímají bez hlubokého usvědčení o hříchu a prezentují se jako dělníci v Boží věci, přičemž jsou neobráceni. Jeden říká: "Chci dělat něco ve věci pravdy," jiný zase: "Chci vstoupit do služby," a jelikož jsou naši bratři příliš horliví, aby sehnali co nejvíce pracovníků, přijmou je bez uvažování o tom, zda jejich životy svědčí o tom, že mají spásonosné poznání Krista. V posvátné Boží věci by neměl být nikdo přijat jako pracovník dříve, než ukáže, že má v Božích věcech skutečné, živé zkušenosti. Jedním z důvodů, proč je církev v takovém stavu odpadnutí je to, že mnozí přišli do pravdy touto cestou a nikdy nezjistili, co to znamená mít ve své duši proměňující Boží moc.

Je mnoho kazatelů, kteří se nikdy neobrátili. Přijdou na modlitební setkání a znovu a znovu se modlí tytéž staré, bezduché modlitby, týden co týden a měsíc co měsíc opakovaně kážou tytéž suché diskuze. Nemají nic nového a inspirujícího, co by představili na svých shromážděních, a je zjevné, že nejedí tělo a nepijí krev Syna člověka, neboť v sobě nemají život. Kristus nepřebývá vírou v jejich srdcích.

Ti, co vyznávají, že jsou spojeni s Kristem, měli by s Bohem spolupracovat. Boží lid má varovat svět a připravit lidi, aby obstáli v den hněvu, kdy Syn člověka přijde na nebeských oblacích. Členové Kristovy církve by měli od Ježíše shromažďovat božské paprsky světla a odrážet je na druhé, a zanechávat na světě jasnou stopu směrem k nebi. Mají být jako ty moudré panny, které mají své lampy ozdobené a hořící, představující světu Kristův charakter. Nemáme se spokojit

s ničím menším. Nemáme být spokojeni se svou vlastní spravedlností, bez hlubokého působení Božího Ducha.

Kristus praví: *"...beze mne nemůžete činit nic."* (**Jan 15:5**). Znepokojuje nás právě tato zřetelná nicota, tak zjevná v úsilí mnoha těch, co vyznávají, že kážou pravdu, protože víme, že je to důkazem toho, že na srdci nepocítili Kristovu proměňující moc. Můžete se podívat od nejsvrchnější až po nejspodnější větev jejich díla a kromě listů nenajdete nic. Bůh touží, abychom dosahovali vyšší standard. Není to podle Jeho vůle, abychom měli takový nedostatek duchovnosti. Někteří mladí muži říkají, že se odevzdali dílu, a přitom potřebují nefalšované zkušenosti v Božích věcech, až potom budou způsobilí pro práci v Kristově díle. Namísto toho, aby šli za hradby (**Žid 13:13 CEP**), snášeli pohanu kvůli Kristu, namísto toho, aby hledali těžká místa a zkoušeli přivést duše do pravdy, usadí se na nějaké lehké pozici, aby navštěvovali ty, co jsou ve zkušenostech mnohem pokročilejší. Pracují s těmi, kteří jsou schopnější učit je, než jsou oni schopni učit druhé. Jdou ze sboru do sboru, vybírají si snadná místa, jedí a pijí a tolerují, aby jim druzí sloužili. Když se podíváte, co udělali, kromě listů tam není nic. Přinesou zprávu: "Kázal jsem tu a tam", ale kde jsou snopy, které sklidili? Kde jsou duše, které přijaly pravdu skrze jejich úsilí? Kde je důkaz o jejich zbožnosti a oddanosti? Ti, co přivádějí církevní sbory na vyšší úroveň, vážným úsilím jako vojáci Ježíše Krista, ti konají dobré dílo.

Sbory jsou až příliš často okrádány tou třídou, kterou jsem zmínila, neboť berou svoji podporu z pokladny a nevracejí za to nic. Neustále čerpají prostředky, které by se měly věnovat na podporu dělníků, kteří si to zaslouží. Měly by se prozkoumat případy těch, co se prezentují jako pracovníci v díle. Apoštol vás varuje: *„Nevzkládej na nikoho ukvapeně ruce.“* (**1Tm 5,22**). Pokud život není takový, aby ho Bůh mohl přijmout, úsilí bude bezcenné, ale pokud Kristus přebývá v srdci vírou, každé zlo se napraví a ti, co jsou Kristovými vojáky, budou ochotni dokázat to spořádaným životem. Do služby vstupují mnozí a jejich vliv demoralizuje sbory; a když jsou odmítnuti, své propuštění vnímají jako osobní křivdu. Nemají Krista v duši jako *„pramen vody, tryskající k věčnému životu“* (**Jan 4,14**).

Chci vyzvat ty, co jsou v odpovědném postavení, aby se chopili své povinnosti a neohrožovali věc přítomné pravdy zapojováním neefektivních lidí do Božího díla. Chceme muže, kteří jsou ochotni jít do nových polí a dělat pro Pána těžkou službu. Vzpomínám si, jak jsem byla na návštěvě v Iowě, když byla ta země nová a viděla jsem farmáře, jako ořou úhor. Všimla jsem si, že mají silná spřežení a vyvíjejí obrovské úsilí, aby vyorali hluboké brázdy, avšak vynakládáním svých fyzických sil dělníci získali sílu a svaly. Naši mladíci zesílí, pokud půjdou do nových polí a zorají černý úhor lidských srdcí. Tato práce je požene blíže k Bohu. Pomůže jim spatřit, že sami o sobě jsou načisto neefektivní. Musí být zcela oddáni Pánu. Musí odložit svou sebeúctu a vlastní důležitost a obléci si Pána Ježíše Krista. Když to udělají, budou ochotni vyjít za tábor (hříšného světa) (**Žid 13:13 CEP**) a nést břemeno jako dobří vojáci kříže. Získají efektivnost a schopnost zvládat těžkosti a překonávat překážky. Hledají se muži pro odpovědné pozice, ale musí to být takoví, co dali dokonalý důkaz o své službě v ochotě nosit Kristovo jho. Tuto třídu si nebe ctí.

Vyzývám vás, abyste si vzali oční mast, abyste rozpoznávali, jakou práci od Vás Bůh chce. Káže se příliš mnoho kázání bez Krista. Množství slov bez moci jen utvrzuje lidi v jejich odpadnutí. Kéž nám Bůh pomáhá, aby se mezi námi projevoval Jeho Duch. Neměli bychom čekat, až půjdeme domů, abychom dostali nebeské požehnání. Kazatelé by měli začít právě zde, s lidmi, aby hledali Boha a pracovali ze správného stanoviska. Ti, co jsou v díle už dlouho, se až příliš uspokojili s čekáním na pozdní déšť, aby je oživil. Jsme lid, který - stejně jako Jan - má připravit cestu Páně; a pokud jsme připraveni na druhý Kristův příchod, musíme pracovat se vší pílí, abychom na něj připravili i druhé, tak jak to udělal Kristův předchůdce před Jeho prvním příchodem, volajíc lidi k pokání. Boží pravda se musí vnést do chrámu duše, aby ho očistila od vší nečistoty. Necht' nám Bůh pomáhá, abychom zkoumali Písmo, sami pro sebe, a když budeme všichni naplněni Boží pravdou, bude vytékat jako voda ze živého vřídla. Nebeský pramen nemůžeme vyčerpát, a čím více budeme čerpat ze živé vody, tím více nás to bude těšit. Kéž bychom se obrátili! Chceme, aby se obrátili kazatelé a mladí muži. Chceme pozvednout

zástavu. Kéž všichni lidé přijmou to nebeské Boží volání v Kristu Ježíši. Modleme se, abychom byli hladoví a žízniví po spravedlnosti, neboť Ježíš praví: „*Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni*“ (**Mt 5,6**).

Mějte světlo v sobě

[Ranní proslov v Minneapolis, stát Minnesota, 19. říjen 1888]

V Božím slově máme ty nejvzácnější zaslíbení, která by nám měla dodávat odvalu a důvěru. Měla by nás uschopňovat k vyjití z nejistoty a temnoty, abychom přišli tam, kde můžeme vědět, že *"Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží"* (**Řím 8,16**). V zásobárně našeho Boha nic nechybí.

A Ježíš řekl: „Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které činím já, a bude činit ještě větší skutky než tyto, neboť já jdu k Otci" (**Jan 14, 11.12**). Kristovi učedníci mají konat větší skutky, než samotný Ježíš. Dále říká: *"a oč byste požádali v mém jménu, to učiním, aby byl Otec oslaven v Synu."* (**v. 13**). Kristus řekl tato slova jako útěchu všem, kdo v Něho uvěří a je naší předností věřit, že Bůh učiní právě tak, jak řekl, že udělá.

Nestačí říci: "Věřím," musíme uplatňovat živou víru, která si nárokuje Boží zaslíbení jako své vlastní, věduce, že jsou jisté a pevné. Nepřítel našich duší by nám tyto vzácné zaslíbení rád ukradl a uvrhl nám temnotu před oči, abychom si nevěděli přivlastnit ty dobré věci, které máme mít podle Božího určení. Bůh čeká, aby pro nás udělal dobré věci, jakmile s ním vejdemo do správného vztahu; pokud se však držíme pochybností a nevěry, nepřítel si může udržet kontrolu nad naší myslí a zadržet Boží zaslíbení. Nevěra má vždy za následek velkou ztrátu pro naše duše. V jednom z měst, které Kristus navštívil, bylo řečeno toto: *"A neučinil tam mnoho mocných činů, pro jejich nevěru"* (**Mt 13,58 CEP**). Kristus nemůže pracovat v našem jménu, pokud neprojevujeme víru v Něj. Měli bychom si cvičit duše, aby měly víru v Boha. Ale kolik lidí se místo toho vzdělává v pochybnostech! Na setkání jsem slyšela jedno svědectví za druhým, v nichž jakoby nebylo ani slovo nefalšované víry, ale která vrhala stín na celé shromáždění. Není to Boží vůle, abychom byli v tomto postavení. Bratři a sestry, je naší předností chodit ve světle, tak jako Kristus je ve světle. Je nám po pravici, aby nás posiloval, a říká nám,

že budeme konat větší skutky než On, neboť On jde k Otci. Je připraven dát nám bohaté požehnání a Boží milost.

Jak vás máme povzbudit k víře v Boha? Říkáte: "Jak mohu mluvit s vírou, jak mohu mít víru, když mi na mysl přicházejí mraky, temnota a malomyslnost? Necítím se tak, abych mluvil s vírou, necítím, že bych měl nějakou víru, abych mluvil. "Ale proč se tak cítíte? Je to proto, že jste dovolili satanovi, aby vám přes cestu vrhl svůj tmavý stín, a nevidíte světlo, kterým vám na ni svítí Ježíš. Ale jiný říká: "Jsem velmi upřímný, jen říkám, co cítím, pravím, co si myslím." Je toto ten nejlepší způsob? Ne. Bůh chce, abychom se cvičili, abychom říkali správná slova - taková, jež budou požehnáním pro druhé a která jim vlijí paprsky světla do duše.

Předpokládáme, že v dobách, kdy trpíme nedostatkem radosti, kterou bychom chtěli prožívat, nemůžeme cítit ujištění, že Boží zaslíbení jsou v Kristu Ježíši stále *ano a amen*? Boží zaslíbení nestojí na pocitu. Mají základ, který se od pocitu liší asi tak jako světlo od tmy. Musíme se naučit postupovat z principu, a když se to naučíme, budeme postupovat s pochopením a nebudou nás ovládat kolísavé emoce.

Kristus říká, že pravda osvobozuje. „*Jestliže zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, proste, o cokoli chcete, a stane se vám to*“. (Jan 15,7). Bratři, umíte vysvětlit, proč nejsme ve službě druhým efektivnější, a proč nejsme schopni pomoci církvi více, než před deseti lety? Není důvod, proč bychom neměli růst v efektivnosti a moci na řízení Božího díla. Pán od nás chce, abychom využili každou špetku schopnosti, kterou nám dal, a pokud to uděláme, budeme mít na využívání zlepšenou a zvětšenou schopnost. Bůh si přeje, abychom důkladně chápali pravdu, která je v Ježíši. V dole pravdy bychom měli dobývat bohaté poklady poznání, které jsou skryty v Božím slově. Pokud použijeme svá obdarování ve zkoumání Písma a předáme poznání druhým, staneme se řečištěm světla. Neměli byste dovolit, aby se řečiště mezi Bohem a Vaší duší ucpalo. Neměly by vámi lomcovat okolnosti. Měli byste odmítnout poslouchat satanova vnuknutí, aby nemohl ochromit vaše úsilí při konání dobra.

Potřebujeme biblické náboženství, protože pokud Kristus přebývá v nás a my zase v Něm, budeme v božském životě neustále růst. Pokud jsme spojeni se zdrojem vší moudrosti a moci, nemůžeme nesílit v Kristu Ježíši. Pokud plně přijmeme pravdu nebeského původu, nemůže nás neposvětit; a když přijdou zkoušky, nebudeme si stěžovat, jak to udělali Izraelci a nebudeme zapomínat na zdroj naší síly. Musíme shromážďovat božské paprsky slávy, neskrývat naše světlo tím, že ho postavíme pod nádobu (Mt 5,15) nebo pod postel, ale postavíme ho na svícen, kde bude svítit druhým. Své talenty musíme dát penězoměncům, abychom jich nashromáždili více a přinesli je Ježíši. Tím budeme jako křesťané růst a každé naše slovo bude zušlechťující a posvěcující. Měli bychom se cvičit v mluvení takovým způsobem, abychom neměli příčinu stydět se za svá slova, když jimi budeme svědčit u soudu. Měli bychom se snažit, aby byly naše činy takové povahy, že se nám nebudou protivit, když se na ně podívá náš Spasitel. Kristus je tu dnes ráno, jsou zde i andělé, a měří Boží chrám a ty, co se v něm klanějí. Záznam o tomto setkání bude zanesený nahoru Bohu, neboť záznam se provádí z každého setkání: v nebeských knihách je zaznamenán projevený duch, vyslovena slova a vykonané činy. Vše se přenáší do záznamů tak věrně, jak naše rysy na vyleštěné plátno umělce.

Musíme bojovat dobrý boj víry. Satan se bude snažit přetnout spojení, které vytváří víra mezi našimi dušemi a Bohem. Bude se snažit zmalomyslnět nás slovy, že jsme nehodni Boží milosti a protože jsme hříšníci, tak nesmíme očekávat, že se nám dostane té či oné přízně. Tato vnuknutí by neměla narušit naši důvěru, neboť je psáno: *"Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Z nich jsem já první"* (1Tm 1,15).

- Není důvodu, proč bychom si neměli nárokovat Boží zaslíbení.
- Není důvodu, proč bychom neměli být nositeli světla.
- Není důvodu, proč byste neměli jít vpřed, proč byste se neměli stávat stále rozumnějšími v modlitbě a svědectví, a dávat najevo, že Bůh vaše prosby slyší a vyslýchá.

Dnes bychom měli mít více moudrosti a důvěry, než včera. Proč jsme takoví uspokojeni se svými chabými výsledky? Proč se tak lehce smiřujeme se svou současnou nedostatečnou zkušeností? Neměli bychom být stále vyživováni „mlékem“ slova, musíme hledat „maso či hutný pokrm“, abychom zesílili v Kristu. Bůh vám dá všechno, na co jste připraveni, všechno, co poslouží vaší síle. Usmíří se s vámi, pokud se chopíte jeho síly. Nedá však své moci, aby na vás padla bez úsilí na vaší straně. V díle spásy s ním musíte spolupracovat.

Musíme růst v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Musíme se cvičit v mluvení ve víře, v modlení ve víře a nerozšiřování ani semínka pochybnosti a malomyslnosti. Toužíme po tom, aby mladí muži vyšli z této konference a stali se zkušenými pracovníky v Boží věci. Ať si starší kazatelé dají pozor, aby jim neurovnávali cestu pod nohama, aby neochabli a neodvrátili se z cesty. Ať žádný strážce nebo pastýř stáda neusedá na soudcovskou stolicí, aby kritizoval druhé, vyhledával chyby a vytýkal je bratrům. Ach, kéž by každý na tomto setkání zaujal své místo po Pánově boku! Musíme mít v sobě světlo. Ničemu nevěřte jen proto, že druzí říkají, že je to pravda. Vezměte své Bible a zkoumejte je sami pro sebe. Proste Boha, aby dal na vás svého Ducha, abyste poznali pravdu a pochopili její principy. Pokud získáte zkušenosti tohoto druhu, nic vás od pravdy neodvrátí. Budete jako Daniel v jámě lvů a jako Josef ve faraónově vězení.

Ze světla, které mi dal Bůh, mohu říci, že ani polovina z těch, co vyznávají, že věří přítomné pravdě, nechápe důkladně poselství třetího anděla. Mnozí věří pravdě, protože slyšeli, jak ji kázal někdo, komu důvěřují. Když bude náš lid sám zkoumat Boží slovo, budeme slyšet méně reptání než dnes. Potřebujeme tu víru, která nás povede k samostatnému studiu Bible a k tomu, abychom vzali Boha za slovo.

Kristus praví: *"Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které činím já, a bude činit ještě větší skutky než tyto, neboť já jdu k Otci. A oč byste požádali v mém jménu, to učiním, aby byl Otec oslaven v Synu. Požádáte-li mne o něco v mém jménu, já to učiním. Jestliže mne milujete, zachovejte má přikázání. A já budu prosit Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky."* (Jan 14,12-16).

Bratři, musíte postupovat pokročileji. Bůh chce od každého z vás, abyste se odvrátili do své nepravosti a spojili se s Ním, zdrojem vší moudrosti a pravdy, takže když otevřete ústa, ať z nich vychází Kristova slova. Copak nemáme dovolit Božímu Duchu, aby přišel mezi nás a proudil od srdce k srdci? Boží Duch je dnes ráno zde a Hospodin ví, jak přijmete slova, která jsem vám předala při této příležitosti.

Pokrok v křesťanské zkušenosti

[Generální konference v Minneapolis, sobota 20. října 1888]

"Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kdož spravedlností našeho Boha a Spasitele Ježíše Krista dosáhli stejné drahocenné víry jako my: Kéž se vám dostane milosti a pokoje bohaté míře poznáním Boha a Ježíše [Krista], Pána našeho! Vždyť všechno (potřebné) k zbožnému životu darovala nám jeho božská moc poznáním Toho, jenž nás povolal vlastní slávou a mocí. Těmi nám dal převeliké a drahocenné zaslíbené dary, abyste se stali jimi účastni božské přirozenosti a unikli té zhoubě, která vládne ve světě zlou žádostivostí. A právě proto vynaložte veškerou píli a ukažte v své víře (šlechetné) jednání, v jednání poznání, v poznání sebeovládání, v sebeovládání trpělivost, v trpělivosti zbožnost, ve zbožnosti bratrskou lásku a v bratrské lásce lásku (k Bohu). Neboť jsou-li tyto (ctnosti) ve vás a stupňují-li se, neudělají vás nečinnými ani neplodnými pro poznání Pána našeho Ježíše Krista. V kom však nejsou, je slepý, krátkozraký. Proto se vynasnažte, bratří, tím více, abyste své povolání a vyvolení zajistili [dobrymi skutky], neboť činíte-li je, nikdy neпадnete. Takto zajisté se vám poskytne štědře přístup do věčného království Pána našeho a Spasitele, Ježíše Krista. Proto chci vám stále připomínati ty věci, ačkoliv je znáte a jste utvrzeni v té pravdě, kterou jste přijali." (2Pt 1,1-12 COL).

Všimněte si, že právě tyto ctnosti, tato spravedlnost se má neustále přidávat; a pokud jsou tyto věci ve vás a hojně, způsobí, že v poznání Pána Ježíše Krista nebudete ani vyprahlí ani neplodní.

Máme tu předmět, kterým bychom se mohli zabývat dlouho a během mnoha rozprav, ale tentokrát vám chceme představit jen několik myšlenek a přejeme si, abyste viděli potřebu pokroku. Nemůžete být plodný křesťan a mít poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, pokud nejste praktikující křesťan a po celou dobu nepostupujete vpřed ve zbožném životě. Všechno je důležité. Zdá se, jakoby si mnozí mysleli, že jakmile vstoupí do vody a přijmou křest a

jejich jména jsou zapsána do církevní knihy, veškeré dílo je hotovo. Možná ochutnali z poznání světa, který má přijít, možná dostali důkaz o tom, že jsou Boží děti, ale nemohou si to udržet, pokud nepostupují dopředu.

Není možné, aby získali poznání o Ježíši Kristu a jeho světlo, pokud nerostou v poznání a neučí se, nepřidávají ctnost k ctnosti. Pokud nevnáší do svých domovů praktické náboženství, brzy to všechno ztratí; a půjdou do shromáždění a předvedou určitou formu, budou se modlit a vzývat, a možná zastávají v církvi i nějakou funkci; pokud však po celou dobu nepostupují ve vývoji, je tam nesporný nedostatek a přehoupnou se zpět do staré pozice bezbožnosti, tak jako kterýkoli jiný hříšník. Je důležité, abychom po celou dobu přidávali ctnost k ctnosti, a pokud budeme pracovat na plánu přidávání, Bůh bude pracovat na plánu znásobení; a právě tak rychle, jak my přidáváme, Bůh znásobuje své milosti v nás.

Ti, co konají skutky nepřítelů, ale nesou Hospodinovo jméno, lžou; vyznávají, že věří Bibli, ale v životě i v povaze se od ní vzdalují. Místo toho, aby představovali Ježíše v charakteru, který mají dát světu, představují satanovy skutky, skutky temnoty. Kterákoliv taková jména, jež sice mohou být ve vašich sborových knihách, i když oni možná dávají své prostředky na podporu církve, navzdory všemu tomu jsou kamenem úrazu pro každý den, co jsou v ní.

Chceme se věnovat tomu, jak můžete pokročit v zbožném životě. Slyšíme mnoho výmluv: Nedokážu splňovat to a to. Co myslíte tím to a to? Myslíte tím, že oběť, která byla přinesena za padlé lidstvo na Golgotě, byla nedokonalá, že nám není dána dostatečná milost a moc, abychom mohli pracovat na svých přirozených chybách a sklonech, že nám nebyl dán celý Spasitel? Chcete něco vyčítat Bohu? Říkáte, že to byl Adamův hřích. Pravíte: "Já jsem se tím neprovinil a nejsem zodpovědný za jeho vinu a pád. Všechny tyto přirozené sklony jsou ve mně a nelze mě vinit, pokud podle nich jedním." Koho tedy třeba vinit? Snad Boha? Proč Bůh dovolil satanovi, aby měl tuto moc nad lidskou přirozeností? Tato obvinění jsou proti nebeskému Bohu a On vám dá příležitost, pokud ji chcete, abyste ji nakonec vznesli proti

Němu. On pak vznesl obvinění proti vám, když budete předvedeni na jeho soudní dvůr.

Jak to, že Bůh naléhavě prosí: *"Znám všechna ta pokušení a zlo, které tě sužují, a poslal jsem na tvůj svět svého Syna Ježíše Krista, aby ti ukázal mou moc, mou sílu; aby ti zjevil, že já jsem Bůh a že ti pomůžu, abych tě vyzvedl z moci nepřítelů a dal ti šanci znovu získat mravní obraz Boha"*. Bůh poslal svého Syna, který byl jako On, jedno s Otcem, a snášel za nás urážky, hanbu a posměch, a vytrpěl hanebnou smrt na Golgotě. Satan ho přivítal opozicí, jakmile přišel na svět; ale Kristus to všechno zvládl, neodchýlil se ani o kousek. Kdyby nebylo moci, kterou mu dal Bůh, nebyl by obstál v útocích nepřítelů. Jenže Ježíš obstál, a přestože na něj satan narážel a zatěžoval Ježíš na každém kroku, zde na tomto světě byla vybojována bitva s mocnostmi temna.

Proč nebyl ďábel zničen? Proč kladete takovou otázku? Copak Bůh nevěděl, co je nejlepší? Nezničilo by to důvěru v Něho? Nevrhlo by to na něj špatné světlo, kdyby ho byl zničil, jeho, který se zmocnil samotného srdce vesmíru a stvořeného světa? Satanovy sklony mohl dokázat jediným způsobem: dát mu šanci, aby se projevil jako ten, co si zaslouží odsouzení a smrt. A tak přestože nebeský Bůh satana nezničil, (vy)dal svého Syna, aby působil proti jeho vlivu; a když dal Syna, dal sám sebe, a zde byl na náš svět přinesen obraz Boha. - A proč? Abychom se stali silnými s Bohem.

Kristus se musel setkat s nepřitelem. Co dělal satan před jeho příchodem na tuto zem? Snažil se získat srdce špatných lidí. Po Kristově příchodu na náš svět působil satan se všemi klamnými silami, jaké měl, s cílem přikázat svým andělům, aby si získali srdce špatných lidí, a ve spojení s ním budou působit na děti neposlušnosti; a zdá se, že když se Kristus objevil na našem světě, Satan se posadil na trůn jako vládce tohoto světa. Měl kontrolu nad myslí lidí. Vzal lidská těla a působil na ně tak, že byla posedlá demony. Působil na ně tak, že mravní obraz Boha v nich byl téměř vymazán. Vplížil se do židovského národa a ten byl veden do zajetí a nechtěl uznat Krista jako Božího Syna navzdory silným důkazům, které ho provázely.

Nyní bitevní pole přebírá Kristus a začíná zatlačovat tuto sílu morální temnoty. U Lukáše oznamuje, jaké má být to Jeho dílo: *"Duch*

Hospodinův je nade mnou, neboť mě pomazal nést evangelium chudým. Poslal mě vyhlásit propuštění zajatým a prohlédnutí slepým, propustit soužené na svobodu a vyhlásit léto Hospodinovy milosti.“ (Lk 4,18.19 B21). Ještě, i když Kristus ohlašoval své poslání a "všichni mu přisvědčovali a divili se těm slovům milosti, vycházejícím z jeho úst" (v. 22), satan byl přítomný. A je v každém shromáždění, a když pravda ovlivňuje mysl, satan předkládá potíže.

Kristus řekl: "*Dnes se splnilo Písmo, které jste právě slyšeli*" (v. 21). Ale převládal stav nevěry a ozývaly se otázky: Copak to není syn Josefův a Marie? Co to tu tvrdí? Což to není Josefův syn? Vídali jsme ho chodit s otcem do truhlářské dílny. "A Ježíš jim řekl: "*Jistě mi řeknete toto přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! To, o čem jsme uslyšeli, že se stalo v Kafarnaum, učíš i zde, ve své domovině.*" On však řekl: "*Amen, pravím vám, ve dnech Eliášových, když bylo nebe zavřeno na tři roky a šest měsíců, takže nastal veliký hlad po celé zemi, bylo mnoho vdov v Izraeli. A k žádné z nich nebyl Eliáš poslán, nýbrž jen k ženě vdově do Sarepty v Sidónu. A mnoho malomocných bylo v Izraeli za proroka Elizea, a žádný z nich nebyl očištěn, jen Syřan Náman.*" (v. 23-27).

Ta vdova byla z pohanů. Bůh neposlal Eliáše k těm v Samaří. Proč? Neboť měli velké světlo, požehnání a výsady a nežili podle toho. A protože to velké světlo měli a nežili podle něj, byli nejzatvrzelejšími lidmi na světě, na které se dalo těžko zapůsobit pravdou. Nebyli citliví na vlivy Božího Ducha. V Izraeli bylo mnoho malomocných a očištěn nebyl žádný kromě Námana. O co vlastně šlo? Ten, který žil podle světla, jež měl, byl před Bohem v mnohem příznivějším postavení, než ti, kterým dal Bůh velké světlo, moc a duchovní výhody, a přece jejich životy jejich výhodám a výsadám neodpovídaly.

Co udělali lidé [s Kristem] ve svém hněvu? "*Vstali a vyhnali ho ven za město*" (v. 29). Kdyby jim mohly být otevřeny oči, viděli by všude kolem Ježíše Boží anděly, a že celé nebe bylo zapojeno do této války mezi Kristem a knížetem mocností tohoto světa. Byli by to viděli, jenže jejich oči byly drženy, aby to neviděli.

Zde Vám chci říci, jak je to strašná věc, když Bůh dává světlo a to nezapůsobí na vaše srdce a ducha, a vy pak jednáte stejně jako oni.

Bůh svého Ducha odejme, pokud jeho pravda nebude přijata. Ale Krista někteří přijali; ten svědek tam byl, že On je Bohem. Prosazoval se zde taky vliv zlých andělů, kteří pracovali prostřednictvím shromáždění, aby probouzeli pochybnosti, a bránili průniku každého paprsku světla, kterému by Bůh umožnil svítit. Kristus už na takovém místě nemohl udělat víc. Bylo vidět, jak je satan ovládal a jaké chyby udělali; nepostupovali vpřed, protože pracovali pod vedením satana a přece tvrdili, že je vede Bůh. Jenže Bůh neměl s jejich nevěrou a vzpourou proti Kristu nic společného.

Kéž byste mohli vidět a pochopit, že pokud nepostupujete, upadáte. Satan to chápal, věděl, jak může podvést lidskou mysl a lidstvo zneužívá od doby, kdy poprvé vstoupilo na bojiště proti mocnostem temna. Kristus věděl, jaká to bude válka.

Kdo sledoval ten probíhající boj? Kdo se díval, když Kristus stál na březích Jordánu a přednesl takovou modlitbu, jakou nebe předtím neslyšelo, když sestoupilo světlo z nebe jako holubice a ozval se hlas: "*Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení*" (Mt 3,17)? Byli tam ti, co to slyšeli a tu zvěst šířili všude mezi židy a ona šla od jednoho k druhému, takže tehdy tento projev Boží moci nevyšel vniveč.

Co to říká nám? "*Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení*". Říká nám to: "Já, Bůh, jsem poslal svého Syna na váš svět, a prostřednictvím Něho jsem padlému člověku otevřel celé nebe. Po Adamově hříchu se člověk odloučil od Boha, ale vstoupil do toho Kristus. Představovaly Ho oběti přinášené před jeho příchodem na náš svět. Zde se Kristus modlí a co nám to říká? Lidstvo je přijato v Milovaném. Jeho dlouhá lidská paže obepíná lidstvo, zatímco Božské rameno se drží trůnu Věčného a otevírá člověku celé nebe. Brány jsou dnes otevřeny dokořán. Kristus je v nebeské svatyni a naše modlitby mohou vystupovat vzhůru k Otcí.

Kristus praví: "*Když odejdu, pošlu Vám Utěšitele*" (Jan 16,7) a když máme Ducha Svatého, máme všechno. Máme poznání, moudrost, moc a spojení s Bohem moudrosti. Když bylo nebe otevřeno člověku a Bůh řekl: "*Toto je můj milovaný Syn, ve kterém mám zalíbení,*" řekl

to nám. Naše modlitby jsou přijaty skrze víru v našeho náhradníka Ježíše Krista. Bůh přijímá Krista, našeho zástupce. Kristus vzal na sebe lidskou přirozenost a bojoval boje, do kterých se ona zapojuje. Je spojen s Božím a zápasil v bitvě se satanem.

Přejeme si, abyste prohlédli a uviděli vztah, který udržujete s Božím dílem. Jakou blahosklonnost projevil Bůh, když dal svého Syna, aby porazil mocnosti temna! Bůh nebyl původcem hříchu, On chtěl zbavit lidstvo hříchu. Byl tu Boží zákon a v něm nemohl změnit ani nejmenší písmenko, ani jedinou čárku (**Mt 5,18**). Bylo to vyjádření Jeho charakteru. Nemohl ho změnit, neboť právě tím zákonem máme být souzeni v poslední den. To není žádná omluva, abychom řekli, že nepravost se rozšířila a že Boží zákon je zrušen, změněn nebo upraven. Toto způsobuje existenci nepravosti a právě toto dílo začal satan v nebi, a bude v něm pokračovat až do konce. Ptám se vás, jaký postoj zaujmeme, abychom měli účast na božské přirozenosti (**2Pt 1,4**)? Proč bychom v tom zákoně neměli vidět spravedlnost Ježíše Krista? Kristus vstupuje a připočítává mne svou spravedlnost v jeho dokonalé poslušnosti vůči tomuto zákonu.

Zde je ten boj, který je před námi. Vidíme ho, jak Kristus zápasil s mocnostmi temna; a vidíme, co udělal a proč byl mezi Bohem a člověkem vztyčen golgotský kříž. Co tedy následuje? Člověk přichází ke Kristu a Bůh a člověk jsou spojeni na kříži, a tady "*milosrdenství a věrnost se setkají, spravedlnost a pokoj se políbí*" (**Ž 85,11**). Toto přitahuje člověka ke kříži, na kterém za něj zemřel Kristus, aby pozvedl Hospodinův zákon, ale neruší v něm nejmenší písmenko. Kdyby to mohl udělat, Kristus nemusel zemřít. Golgotský kříž bude stát u soudu a svědčit každému o nezměnitelnosti a neměnném charakteru Božího zákona, a ten den už nebude moci být obětováno ani slovo za hřích.

"*A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě*" (**Jan 12,32**). Co to znamená? V díle se musí pokračovat a na to byl vybrán tento maličký svět. Celý nebeský vesmír se zajímal o toto velké dílo. Každý Bohem stvořený svět sleduje, aby viděl, jak skončí zápas mezi Pánem světla a slávy a mocnostmi temna. Zde je satan, který se ze všech sil snaží zahalit (zkreslit) skutečný charakter Boha, aby mu

svět nerozuměl, a pod rouškou spravedlnosti působí na mnohé z vyznavačů křesťanství, kteří však namísto charakteru (povahy) Ježíše Krista představují satanův charakter. Nesprávně představují mého Pána. Nesprávně představují povahu Ježíše vždy, když jim chybí milosrdenství, vždy když jim chybí pokora.

Podněcováním sklonů člověka k přestupování Božího zákona halí satan Boží charakter do roušky tajemství. Někdo musí přijít, aby Boží charakter obhájil, a zde je Kristus, který stojí jako Otcův zástupce a musí vyřešit spásu lidstva.

Ten úžasný plán spásy bude muset snést prozkoumání. Celé nebe se zajímá o toto dílo. Až do doby, kdy Kristus zemřel, ačkoli byl člověk, a byl bez hříchu, musel snášet své zkoušky jako lidská bytost. Nemohlo se kvůli Němu zasáhnout žádným zázrakem. Zázraky se pro Něj udály, když ho lidé chtěli shodit z vrcholu útesu. Zázraky byly učiněny pro lidi, kteří byli pronásledováni davy, když jim Hospodinův anděl vzal zbraně a ochránil Boží služebníky před satanovým působením.

Něco z tohoto jsem poznala v mé rané zkušenosti. Víím, o čem mluvím. (Reportér uvádí, že zde Ellen Whiteová vyprávěla zkušenost svého manžela, když s ním anděl krácel skrze rozružený dav. Zaznamenané v *Life Sketches ... of James White and His wife, Ellen G. White*, str. 54/55)

Všichni mohou dosvědčit, že v těchto případech působil Bůh; pak se takové věci stanou i u nás, právě tak jako u Krista. Nemohl udělat žádný zázrak pro sebe, ale andělé mu chránili život, dokud nepřišel čas, aby ho zradil jeden z jeho učedníků, dokud neměl položit svůj život na kříži Golgoty, a satan podněcoval mysl lidí, aby si mysleli, že Boží andělé jsou lhostejní. Ale každý jeden se na ten zápas díval se zájmem. Od okamžiku, kdy Kristus klečel v modlitbě v Getsemanské zahradě a zvolal: "Dokonáno jest!", andělé a celý Boží vesmír přihlíželi s velkým zájmem. Když zazněla ta slova, plán byl dokončen - ten plán, kterým se měla omezit a zlomit satanova moc a podle kterého měl Kristus nakonec zemřít. A když vstal z mrtvých, Jeho vítězství bylo úplné. Satan věděl, že svůj boj s Kristem prohrál, ale přesto přechovává vůči Bohu nepřátelství.

To člověk odpadl od Boha. Satan pracuje na mysli lidí a snaží se do ní vstřípít své lsti, aby si mysleli, že nakonec bude vládcem tohoto světa on. Ale to se nestane, protože Bůh nebes žije a vládne, a má na zemi děti, které přenesou do nebe, aniž by spatřily smrt, když přijde s mocí a velkou slávou. Chceme se zeptat: Jakou máte výmluvu, když za vás bylo toto vykonáno? Jakmile byla zkouška ukončena a Kristus visel na kříži, satan si myslel, že zvítězil; ale jakmile Kristus vstal z mrtvých, ta myšlenka byla navždy vykořeněna pro každý svět, který Bůh kdy stvořil. Bylo to konečné. Nikdy znovu nemohl mít ani nejmenší moc nad světy nebo v nebi.

Boží spravedlnost byla vidět v tom, že (vy)dal Krista, aby zemřel za spásu člověka, neboť zákon odsoudil člověka na smrt; ale vstoupila do toho Kristova spravedlnost a byla mu přičtena, aby se vrátil k věrnosti Bohu. A když bylo Kristovo dílo dokonáno, tato zvěst se ohlašovala v nebeských zástupech.

Když Ježíš triumfálně vstal z hrobu, když vystoupil vzhůru z Olivové hory, vidělo ho nejen pár učedníků, přihlíželi mnozí. Byl tam zástup andělů, tisíce tisíců, kteří viděli Božího Syna, jak vystoupil na nebesa. A když se přibližoval k Božímú městu, pozvedli hlasy a nejvyšší andělé zpívali: *"Pozvedněte, brány, svá průčelí, již vzhůru, vrata odvěká, ať vejde slavný Král!"* Pak zazní otázka: *"Kdo je ten slavný Král?"* A vrací se odpověď: *"Hospodin zástupů, on je ten slavný Král"* (**Ž 24,9.10 B21**). Tehdy se brány rozevřou a nebeský průvod vchází a andělé se uctivě klaní před Božím Synem, který jim zamává. Ještě ne, nejdříve musí slyšet od Otce, že oběť byla přijata a říká: „Mám prosbu. Jakou? *Otče, chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já*“ (**Jan 17,24**). Pak přijde odpověď: Ať se Mu klanějí všichni andělé, a uctivě se skloní před Ním, a dotknou se svých zlatých harf a pozvednou hlasy v chvále, řkouce: Hoden je Beránek, který byl zabit a žije znovu, vítěz. Jak se nebeské klenby ozývají jástem!

Kristus je tedy v nebeské svatyni. A co dělá? Činí očištění za nás, očišťuje svatyni od hříchů lidu. Proto musíme vírou vstoupit do svatyně s Ním, musíme začít práci ve svatyni svých duší. Máme se očišťovat od vši poskvrny. Musíme se *"očistit se od každé poskvrny"*

těla i ducha, dokonávající své posvěcení v bázni Boží" (2 Kor 7,1). Satan přijde a bude vás pokoušet a vy jeho pokušením podlehnete. Co potom? Nuže pojd'te a pokořte svá srdce ve vyznání a vírou se chopte Kristovy paže v nebeské svatyni. Věřte, že On vezme vaše doznání a sepne Své ruce před Otcem - ruce zjizvené a zraněné za nás - a udělá smíření za všechny, kteří přijdou s vyznáním. Co když této věci nerozumíte? On říká: "*Kdo však tyto vlastnosti nemá, je slepý, krátkozraký; zapomněl, že byl očištěn od svých starých hříchů" (2Pt 1,9).*

Tedy, bratři a sestry, chci vidět, že doplníte „*svou víru ctností, ctnost poznáním, poznání sebeovládáním, sebeovládání vytrvalostí, vytrvalost zbožností, zbožnost bratrskou náklonností, bratrskou náklonnost láskou. Máte-li totiž tyto vlastnosti a rozhojňují-li se, způsobí, že nebudete nečinní ani neplodní pro poznání našeho Pána Ježíše Krista" (2Pt 1,5-8).*

Když začínáte pracovat, satan bude působit opačným směrem; a pokud jste nelaskaví a nevlídní a nejste vidět v domě Božím, jak nesete svůj kříž, nemáte poznání Pána Ježíše Krista; nerozpoznáváte Ho v jeho lásce a nedostižitelné čistotě.

Mnozí řeknou: "Jsem spasen, jsem spasen, jsem zachráněn." Inu, byli očištěni od veškeré nečistoty těla a ducha? A mohou se očistit spravedlností zákona? Ježíš Kristus přišel na tento svět a je tu Jeho spravedlnost, která má být udělena lidským dětem, které poslouchají Boží zákon. Celý svět může říci: Jsem spasen, jakož i kterýkoli přestupník dnes. Může říci: "Věřím v Krista, že je můj Spasitel," ale proč nedbá na Boží zákon, který je přepisem Jeho charakteru? Když nedbá na zákon Hospodinův, nedbá na Pána Ježíše Krista.

Dříve, než skončím, chci vám říci, že v Ježíši máme úžasného Přitele, který přišel zachránit svůj lid před přestupováním zákona. Co je to hřích? Jediná definice hříchu zní, že je to přestoupení zákona. A pak je tu Ježíš Kristus, který do toho hned vstupuje a uděluje nám svou spravedlnost; nemůžeme vítězit ve své vlastní síle, ale vírou v Něj. Pokud věříte v Ježíše Krista, dnes Ho budete mít. Musíte věřit, že je nyní vašim Spasitelem a že vám připočítává svou spravedlnost, neboť zemřel a proto, že byl poslušný v každém požadavku toho

porušeného Božího zákona. Pokud to uděláte, budete mít spásné poznání Ježíše Krista. Adam a Eva ztratili ráj, neboť ten zákon přestoupili, ale vy přijdete o nebe, pokud jej přestoupíte.

Můžeme být naplněni vši plností Boží. Naše životy se mohou měřit Božím životem. Pak můžeme síly temna zatlačit zpět. Sláva Bohu na výsosti! *Miluji ho, protože On mě miloval první (1 Jan 4,19)*. Budu velebit Jeho jméno. Raduji se v Jeho lásce, a když vejdemo skrze brány do nebeského města, největší předností bude, položit Mu mou korunu k nohám. Proč? Neboť mi dal vítězství, neboť vykonal plán spásy. A když se podívám na tu slávu a vykoupené svaté, jako blesk složím svou korunu k nohám mého Vykupitele. Je totiž Jeho; to On koupil mé vykoupení. Sláva Bohu na výsosti! Chvalme ho a mluvm o Jeho síle a o tom, co pro nás udělá. Dodržujme Jeho zákon a pak On bude moci důvěřovat nám, protože On dává zákon a odmění jeho dodržování; dá nám korunu slávy.

Tedy, bratři, jsme již téměř doma; brzy uslyšíme hlas Spasitele nádhernější než hudba, jak říká: „Tvoje válka skončila. Vejd do radosti svého Pána.“ „Požehnaný, požehnaný, máš požehnání“; chci tohle slyšet z Ježíšových nesmrtelných rtů. Chci Ho chválit; chci uctívat Toho, který sedí na trůnu. Chci, aby můj hlas zazníval znovu a znovu nebeskými nádvořími. Budeš tam? Pak musíš vzdělávat svůj hlas, abys ho chválil na zemi, a pak se budeme moci připojit k nebeskému chóru a zpívat píseň Mojžíše a Beránka. Nechť nám Bůh pomáhá a naplní nás vši plností a mocí, a potom budeme moci ochutnat z radostí nastávajícího světa.

Vyvolený lid

[Kázání / Minneapolis, stát Minnesota, 21. říjen 1888]

"Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid určený k Božímu vlastnictví, abyste rozhlásili mocné skutky toho, jenž vás povolal z temnoty do svého podivuhodného světla. ... Milovaní, prosím vás jako cizince a příchozí; zdržujte se tělesných žádostí, které vedou boj proti duši; veďte dobrý způsob života mezi pohany, aby v tom, v čem vás pomlouvají jako zločince, uviděli vaše dobré skutky a oslavili Boha v den navštívení." (1 Petruv 2:9, 11-12).

Tato slova poukazují na vysoký standard, který bychom si měli udržovat před světem. Nebeský Otec udělal vše, co mohl, aby si získal naši věrnost. Přinesl nekonečnou oběť, abychom byli vyvedeni z temnoty do jeho podivuhodného světla.

Satan si nárokoval vlastnictví světa a umínil si, že se zmocní i myslí lidí. Přichází k nim s výhodami, které nabízí svět, a říká: "Všechny tyto budou vaše, pokud se mi budete klanět." A mnozí, zlákáni jím nabízenou cenou se sklánějí u jeho svatyně.

Bůh mocným ramenem a úžasnými projevy své moci vyvedl Izrael z Egypta. Udělal z něj svůj vyvolený lid a dal mu svůj zákon. Řekl jim: "*Vždyť ty jsi svatým lidem Hospodinu, svému Bohu. ... Věz, že Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh, věrný Bůh, který do tisícího pokolení zachovává smlouvu a milosrdenství tisícům generací těch, kdo Ho milují a zachovávají Jeho příkazy.*" (Dt 7:6, 9).

I pro nás byla vyřčena slova: "Jste vyvolený lid." Naší prací je ukazovat chválu toho, který nás povolal z temnoty do svého podivuhodného světla. Jak to máme dělat? Ukazováním světu, že jsme lid zachovávající přikázání, chodící v souladu s Božím zákonem. Tím, že neztrácíme z očí jeho dobrotu a lásku a vše ve svém životě podřizujeme nárokům jeho Slova. Tak budeme zástupci Krista, ukazující v našich životech přepis jeho charakteru.

Někdo však říká: "Ale já jsem si myslel, že přikázání jsou otrocké jho." Ale to je jen pro ty, co porušují zákon. Těm, co ho dodržují je

životem, radostí, klidem a štěstím. Zákon je zrcadlo, do kterého se můžeme podívat a rozpoznat chyby svého charakteru. Copak bychom neměli být vděční, že Bůh dal prostředek, pomocí kterého smíme odhalovat své nedostatky?

V zákoně není žádná moc, která by přestupníka zachránila nebo omluvila. Co tedy dělá? Přivádí kajícího hříšníka ke Kristu. Pavel prohlašuje: „...učil jsem vás veřejně i po domech. Naléhavě jsem Židům i Řekům svědčil o pokání k Bohu a o víře v našeho Pána Ježíše Krista“ (Sk 20,20.21). Proč kázal o pokání? Neboť byl porušen Boží zákon. Ti, co ho porušili, musí se kát. Proč Pavel kázal o víře v Krista? Neboť Ježíš je ten, kdo vykoupil hříšníky z trestu zákona. Zákon ukazuje na prostředek nápravy hříchu - pokání vůči Bohu a víru v Krista.

Divíte se, že satan se chce zákona zbavit? On a všechny jeho mocnosti se snaží pošlapat Hospodinova přikázání a vztyčit svou vlastní zástavu. My máme ukázat, že Boží vyvolený lid bude dodržovat Boží přikázání a odmítne odchýlit se v neposlušnosti doprava nebo doleva. Má ukázat, že pravda nebeského původu pro něj udělala velké věci, že její proměňující moc se zmocnila duší.

Pavel prohlašuje: „... hřích bych nepoznal jinak než skrze Zákon. ... Já jsem kdysi žil bez Zákona; když však přišlo přikázání, hřích ožil, já jsem zemřel“ (Řím 7,7-10). Přikázání zůstala stejná, ale Pavel zemřel.

Při pravém obrácení je hříšník nejdříve usvědčen o svém skutečném stavu. Uvědomuje si, že je přestupníkem Božího zákona a že Hospodin má na něj požadavky, od kterých neupustí. Vidí, že spojení mezi ním a Bohem bylo přerušeno, ale pokud se bude z přestoupení kát, vyzná svůj hřích a vírou se chopí Kristovy milosti, přerušené spojení se obnoví.

Kdyby byl Bůh mohl změnit svůj zákon, aby se setkal s člověkem v jeho padlém stavu, Kristus by nebyl musel přijít na tento svět. Ale protože zákon byl neměnný, nezměnitelný, Bůh poslal svého jednorozeného Syna, aby zemřel za padlé lidstvo. Ale vzal Spasitel na sebe vinu lidských bytostí a připočítal jim svou spravedlnost proto, aby mohli nadále porušovat Hospodinova nařízení? NE! Kristus přišel,

protože neexistovala žádná možnost, aby člověk zachovával zákon ve vlastní síle. Přišel mu přinést sílu pro dodržování příkazů zákona. A hříšník, kající se z přestoupení, může přijít k Bohu a říci: "Ó, Otče, prosím o odpuštění v zásluhách ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele." Bůh přijme všechny, co k němu přicházejí v Ježíšově jménu.

Aby člověk dostal věčný život, Boží moc se musí spojit s lidským úsilím, a Kristus nám jí přišel dát. On říká: "*...beze mne nemůžete činit nic*" (**Jan 15,5**). A znovu říká: "*Požádáte-li mne o něco v mém jménu, já to učiním.*" (**Jan 14,14**). Máme právo chopit se ramene nekonečné moci. Když Kristus přišel na svět, v tomto jednom velkém daru se vylilo celé nebe. V Kristu k nám přišel sám Bůh. Kristus říká, že pravda osvobozuje. "*Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: ,Ukaž nám Otce?*" (**Jan 14,9**).

Když vám dnes říkám tato slova, mým cílem je vést vás k tomu, abyste odvrátili svou mysl od věcí tohoto světa a obrátili ji na věčné věci. Pokud máte zalíbení ve věcech, jež jsou shůry, pokud se v každodenním životě snažíte následovat dokonalý vzor, nemusíte být malomyslní. Nepřítel se může snažit vrhnout svůj temný stín mezi vás a Krista, ale vaše víra má prorazit tu temnotu. Proč jsme na tomto světě? Abychom představovali Krista a byli požehnáním pro své bližní. Má se v nás ztvárnit Kristus, naděje slávy. Máme žít Jeho život, aby naše životy ukazovaly světu Boží lásku a moc evangelia.

Když Boží lid odvrátí zrak od věcí tohoto světa a upře je na nebe a tamní věci, bude zvláštním vlastnictvím, neboť uvidí milosrdenství, dobrotu a soucit, který Bůh projevil lidem. Jeho láska v nich vyvolá odezvu a jejich životy budou ukazovat těm kolem nich, že je ovládá Boží Duch a že mají zálibu v nebeských věcech, ne pozemských.

Když myslíme na nebe, můžeme popustit oťže své představivosti, a dát volný průchod těm nejvznešenějším myšlenkám, jakých jsme schopni a mysl se nám unaví v úsilí pochopit šířku, hloubku a výšku tohoto tématu. Není možné, aby naše mysl obsáhla velká témata věčnosti. Není možné, abychom vůbec usilovali pochopit tyto věci, aniž by to neovlivnilo celý charakter k dobrému a povznášejíc

neovlivnilo naši mysl. Když přemýšlíme o tom, jak Kristus přišel na náš svět, aby zemřel za padlého člověka, pochopíme něco z ceny, která byla zaplácena za naše vykoupení a uvědomíme si, že mimo Boha neexistuje pravá dobrota nebo velikost.

Jen pomocí světla zářícího z golgotského kříže můžeme vědět, do jakých hloubek hříchu a úpadku kleslo lidstvo kvůli hříchu. Jen podle délky toho řetězu spuštěného z nebe, který nás má vytáhnout vzhůru, můžeme poznat hloubku, do jaké jsme klesli. A jen když budeme mít stále na očích neviditelné skutečnosti, jen tehdy můžeme pochopit něco z úžasného tématu vykoupení. - Manuscript (Rukopis) 17, 1888.

"Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nese ovoce, odřeže; a každou však, která nese ovoce, očistí, aby nesla více ovoce. Vy jste již čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně a já (zůstanu) ve vás. Jako ratolest nemůže nésti ovoce sama ze sebe, nezůstane-li ve kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy (jste) ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přináší mnoho ovoce; neboť beze mne nemůžete nic činiti. Nezůstane-li někdo ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; i uschne, seberou, ji a vhodí do ohně, a bude hořeti. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, cokoliv pak budete chtít, prostě, a dostane se vám! V tom jest oslava mého Otce, že přinášíte mnoho užitku a že se stáváte mými učedníky". (Jan 15,1-8 COL)

Bratři, chci vám položit jednu otázku: Jak můžeme přijít k Bohu s plnou jistotou víry, pokud neneseme žádné ovoce, které svědčí o změně způsobené v nás Boží milostí, žádné ovoce, které ukazuje, že jsme ve společenství s Kristem? Jak můžeme přistupovat k Bohu ve víře a přebývat v Kristu a On v nás, když svými skutky ukazujeme, že neneseme ovoce?

Jaké ovoce bychom měli nést? Ovoce laskavých slov a skutků. V Božím slově se nám říká, jaké jsou skutky těla a jaké jsou ovocem Ducha. *"Skutky těla jsou zřejmé, jsou to cizoložství, smilstvo, nečistota, bezuzdnost, modloslužba, čarování, nepřátelství, svár, žárlivost, hněvy, soupeření, rozdělení, sekty, závisti, vraždy, opilství, hýření a podobné věci. To vám předpovídám, jak jsem již dříve řekl, že ti, kdo dělají takové věci, neobdrží dědičně Boží království. Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. Proti takovým není žádný zákon"* (Gal 5,19-23). Není to dostatečně jasné? Nikdo z nás nebude chodit v nejistotě. *"Ti, kdo patří Ježíši Kristu, ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi. Jsme-li*

Duchem živi, Ducha také následujme. Nehledejme marnou slávu, navzájem se neprovokujme, a jedni druhým nezávidme. (Gal. 5:26).

Abychom měli skutečné duchovní rozlišování, abychom si uvědomovali vlastní slabost, nedostatečnost a nepodobnost Kristu, potřebujeme úzké spojení s Bohem. Pak budeme mít o sobě skromné mínění. Budeme tiší a pokorní srdcem (**Mt 11,29**) a budeme chodit zbožně a pozorně před Bohem. Nebudeme se nadmíru chlubit.

Služba evangelia měla v každém věku sklon k témuž cíli. Ale přesný popis pro každou minutu není v Božím Slově zjeven. Bůh touží, abychom používali svůj rozum a zkušenosti a pomocí nich přijali metody a plány, které jsou za daných okolností ve prospěch církve, škol a jiných založených institucí. "Podle ovoce je poznáte." Pokud jsou zastávány chybné názory, zkoumejte Písmo se srdcem, které se pokořilo před Bohem. Modlete se k Pánu, věřte, že slyší a "odplácí těm, kdo ho usilovně hledají" (**Žid 11,6**). Pokud budeme věřit, dostaneme potřebnou pomoc.

Poselství "Jděte vpřed" stále zaznívá a je stále aktuální. Měnící se okolnosti tohoto světa vyžadují práci, která bude vhodná pro tyto konkrétní události. Pán potřebuje lidi, kteří jsou duchovně bystří a prozíraví, na které působí Duch svatý, a kteří jistě dostávají čerstvou manu z nebe. Do mysli takových vyzaruje Boží Slovo světlo a zjevuje jim více než kdykoliv předtím bezpečnou cestu. Svatý Duch působí na mysl a srdce. Přišel čas, kdy prostřednictvím Božích poslů dochází k odvíjení svitku pro svět. Učitelé v našich školách by nikdy neměli být svazováni nařízením, že mají učit jen to, co se učilo doposud. Pryč s těmito omezeními! Je to Bůh, který dá poselství, jež má hlásat jeho lid. Ať se žádný kazatel necítí spoután okovy nebo posuzován měřítkem lidí. Evangelium se musí naplnit v souladu s poselstvími zaslányými Bohem. To, co dá Bůh mluvit svým služebníkům dnes, nebylo před dvaceti lety přítomnou pravdou, ale nyní je to Boží zvěst pro tuto dobu.

„Ať nikdo neklame sám sebe! Jestliže si někdo mezi vámi myslí, že je v tomto věku moudrý, ať se stane bláznem, „- podle vlastního názoru - „aby se stal moudrým,“ (1 Kor 3,18). Zkušenost tohoto druhu je zde nutná, právě u těch, co byli vpředu, aby mluvili na tomto shromáždění.

„Neboť moudrost tohoto světa je před Bohem bláznovstvím. Vždyť je napsáno: On chytá moudré v jejich chytráctví. A opět: „Pán zná myšlenky moudrých, a ví, že jsou marné. A tak ať se nikdo nechlubí lidmi. Vždyť všechno je vaše“ (v. 19-21). Zvažte to, úpěnlivě vás prosím. „Ale kdo se chlubí, ať se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zalíbení, je Hospodinův výrok.“ (Jer 9,23)

At' skutečně obrácení muži a ženy nabídnou sami sebe ve vší pokoře službě Pánu, neboť je vskutku potřebuje. Nejdříve musí být zbaveni všeho sobectví. *Budou očištěnými nádobami ke cti posvěcenými Pánu. (2Tm 2,21)*. Budou odrážet jasné paprsky Slunce spravedlnosti všem, se kterými přijdou do styku. *Účastníci Božské přirozenosti (2Pt 1,4)* budou druhým „*vůní života k životu*“ (2 Kor 2,16). Nebudou mluvit o chybách druhých, ale budou opakovat slova Boží moudrosti, která jim pronikla a osvětila jejich srdce. Budou to muži, kteří mají bázeň mluvit o Božích poslech a tropit si z nich žerty, ale hodně se modlí.

„Kde je Pánův Duch, tam je svoboda. A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.“ (2 Kor 3,17.18). Jan hlásá: *"Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, co jsme pozorovali, čeho jsme se vlastníma rukama dotýkali – o Slovu života: Zvěstujeme vám, co jsme viděli a slyšeli, abyste i vy měli spolu s námi podíl na společenství s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem“ (1 Jan 1,1,3)*.

Když Jan studoval Kristův život ve Slově, viděl jako v zrcadle slávu Páně a proměňoval se na tentýž obraz, od slávy k slávě, od povahy k povaze, dokud nebyl takový jako Ten, jehož zbožňoval. Napodobňoval život, v němž měl potěšení. Spasitele poznával během svého života. Lekce od Pána měl vyryty do duše. Když svědčil o Pánově milosti, jednoduchost jeho řeči oplývala láskou, která pronikala celou jeho bytostí. Nepochyboval, ani neměl podezření. Nevstupoval do sporu, ani únavného soupeření.

Při svědectví pro Krista hlásal, co ví, co viděl a slyšel. V tom, co řekl, nebyly žádné domněnky nebo dohady. A když uráželi Krista, když ho znevažovali, Jan to cítil až do hloubky svého bytí a byl rozhořčen, což bylo projevem jeho lásky k Ježíši. Kristus se pokořil, vzal na sebe lidskou přirozenost a jen málokdo Ho mohl vidět tak jako Jan. Ale Jan měl zdokonalené zkušenosti, temnota pominula. Svítilo na něj pravé světlo a ve svých epištolách horlil proti hříchu, a představoval Krista jako toho, kdo může očistit od každé nepravosti.

Právě hluboká láska ke Kristu vedla Jana k touze, aby mu byl stále po boku, a toto postavení mu bylo dáno. Ježíš miluje ty, co představují Otce, a Jan uměl mluvit o této lásce jako žádný jiný z učedníků. Svým bližním zjevuje to, co zná ze živé zkušenosti. Je jeho povinností zjevovat to, představovat ve svém charakteru ten Kristův. V obličejí měl vyjádřenou slávu Páně. Krása svatosti, která ho proměnila, mu Kristovsky vyzařovala z obličje.

Ti, co skutečně milují Boha, musí projevovat laskavost srdce, úsudek a spravedlnost všem, s nimiž přicházejí do styku; neboť to jsou skutky Boží. Kristus nic nepotřebuje tak velmi jako prostředníky, kteří cítí potřebu Jej představovat. Špatné mluvení a myšlení je zhoubné pro duši. Tohle je v oběhu právě na této konferenci. Církvi nic nechybí tak velmi jako zjevování Kristovské lásky. Když se členové církve spojují v posvěceném sdružení a spolupracují s Kristem, On v nich žije a působí. Naše oči potřebují pomazání nebeskou oční masťou, abychom viděli, co jsme a co bychom měli být, a ta moc je poskytnuta v Kristu, dostatečně na to, aby nám umožnila dosahovat vysoký standard křesťanské dokonalosti.

Ježíše, náš vzor, musíme mít stále před sebou. To je a vždy bude přítomná pravda. Právě díváním se na Ježíše a oceňováním ctností jeho charakteru se Jan stal v duchu (za)jedno se svým Mistrem. Duchovním zrakem viděl Kristovu slávu, slávu jako jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy; a byl přeměňován od slávy k slávě na jeho podobu. A bylo mu svěřeno dílo mluvení o Spasitelově lásce a lásce, kterou by si jeho děti měly navzájem projevovat. Píše: *„Neboť to je ta zvěst, kterou jste slyšeli od počátku: abychom se navzájem milovali. My víme, že jsme přešli ze smrti do života, neboť milujeme*

bratry; kdo nemiluje bratra, zůstává ve smrti. Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život. Lásku jsme poznali podle toho, že on položil svůj život za nás; i my máme klást život za bratry. Má-li však někdo dostatek v tomto světě a vidí, že jeho bratr má nouzi, jak v něm může zůstat Boží láska? Dítky, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě.“ (1 Jan 3,11.14-18).

„Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život. Milování, jestliže Bůh takto miloval nás, i my se máme navzájem milovat. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“ (1 Jan 4,7-9,11,16).

Ale ačkoliv se Jan stále zabývá láskou, nepodává si ruku s hříchem. Poslechněte si jeho slova ohledně odpadlíka od víry, toho, kdo má poznání pravdy, ale odešel od víry a věnuje pozornost svádějícím duchem: *„Komu nestačí to, co učí Kristus, ale kdo si myslí, že přináší nějaké vyšší poznání, takový člověk nemá spojení s Bohem. Kdo se však věrně drží Kristova učení, ten poznal v Bohu Otce, protože přijal Ježíše jako Božího Syna. Když k vám někdo přichází jako posel od Boha, přitom však nevěří tomu, čemu Kristus učí, takového vůbec nepřijímejte jako hosta do svého domu. A ani mu neříkejte: "Pokoj Boží s tebou!" Vždyť kdo se přátelsky zdraví s takovým člověkem, podporuje jeho zlé skutky.“ (2 Jan 1,9-11, Kurz)* Zamysleme se nad tím všichni.

Jan dále píše: *„Kdo říká: "Znám ho", ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není. Kdo však zachovává jeho slovo, v tom se skutečně Boží láska stala dokonalou. Kdo říká, že v něm zůstává, musí sám žít tak, jak žil on.“ (1 Jan 2,4-6).*

Pán má jasná slova pro ty, co se jako farizeové velmi vychloubají svou zbožností, ale jejich srdce trpí nedostatkem Boží lásky. Farizeové odmítli poznat Boha a Ježíše Krista, kterého poslal. Nehrozí nám, že děláme totéž, co farizeové a zákoníci?

I když se výčitka má udělit, musí se tak stát v souladu s Kristovým příkazem. Apoštol Pavel píše: „*Bratři, kdyby byl někdo i přistižen v nějakém přestoupení, vy, kdo jste duchovní, napravujte takového člověka v duchu mírnosti a dávej si každý pozor sám na sebe, abys i ty neupadl do pokušení.*“ (Gal 6,1). Tato práce je dána nejen kazatelům, ale i každému jednotlivému členu církve. Má se provádět v rodině a sboru. Láska a jednota procvičováním sílí. Neztraťte trpělivost s chybami a slabostmi svého bratra. V jiném bodě můžete být právě tak znechuceni svou vlastní slabostí. Jsme si navzájem příbuzní v tajemném tkanivu lidstva. Ale jsme nitě, které pomáhají poskládat velký celek.

Vidíme jednotlivce, jak dělají chyby, a jsme mrzutí, protože jejich životy nejsou v souladu s biblickým standardem spravedlnosti. Ale my nemáme ztratit trpělivost. Pokud máme Kristovu mysl, budeme cítit břemeno blaha toho, kdo zapomněl být činitelem Slova. Nemluvte o chybách druhých. Držte se pravidla, které dal Ježíš. Jděte nejdříve za provinilcem a zjistěte, zda ho nemůžete zachránit slovy moudrosti.

Apoštol Jakub, inspirovaný Ježíšem Kristem, stanovuje naši povinnost jasně: „*Moji bratři, zbloudí-li někdo mezi vámi od pravdy a někdo ho obrátí zpět, ať ví, že kdo vrátí hříšníka od jeho bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů*“ (Jk 5,19.20). Jsme Kristovi svědci, jsme Jeho zástupci. Pavel ve své epištole pověřuje Tita, aby dal do pořádku nevyhovující věci ve sboru. Říká, „*Ty však mluv, co náleží k zdravému učení.*“ (Tit 2,1). Učitel pravdy má vzdělávat všechny, staré i mladé. Má vyzývat starší muže, aby byli „*střídmí, čestní, rozvážní, zdraví ve víře, lásce, vytrvalosti. Podobně starší ženy ať se chovají uctivě, nejsou pomlouvačné ani nejsou zotročeny přílišným pitím vína, ale ať vyučují mladé ženy v dobrém a vedou je k tomu, aby měly rády své muže a děti, byly rozvážné, cudné, pracovité v domácnosti, dobré, poddané svým mužům, aby Boží slovo nebylo haněno*“ (v. 2-5). Když ti, co vyznávají, že jsou služebníky Krista, nechodí obezřetně, Bůh je zneuctěn a pravda je hanobena.

„*Taktéž mladší muže napomínej, aby byli rozvážní a sám buď ve všem příkladem správného jednání: Ukazuj v učení neporušenost,*

poctivost, mluv zdravé slovo, jemuž nelze nic vytknout, aby každý odpůrce byl zahanben a neměl nic, co by o nás řekl zlého“ (v. 6-8).

Byla jsem rozbolavělá, když jsem slyšela tolik dobírání a žertování mezi starými a mladými, usazenými u jídelního stolu. Ptala jsem se: Uvědomují si tito muži, že po jejich boku je Pozorovatel, který je znechucen jejich duchem a vlivem a zaznamenává jejich slova a činy? Budou naši kazatelé, mladí a staří, tolerovat tyto věci? Copak nebudeme my, co neseme Kristovo jméno, dbát na slova: "... aby byli rozumní **ve všem**. Ty sám buď vzorem dobrých skutků. V nauce prokaž neporušenost, poctivost, ať je to zdravé nezpochybnitelné slovo.“ (**Tt 2,7**). Pokud nám v srdci přebývá pravda, která je v Ježíši, posvěťi naše životy. Naše řeč nebude zlá. Posloucháním pravdy budeme konat skutky spravedlnosti.

Svémi slovy a činy můžeme zjevovat sílu pravdy proměňující charakter. Každý může zjevovat, že závislí jsme od Kristovy spravedlnosti, ne od spravedlnosti vytvořené námi. Můžeme přebývat v Kristu, jako ratolest přebývá na révě a mít s ním tak živé spojení, že je potěšením pracovat tak jako on, být pomocí a požehnáním pro naše bratry. Můžeme činit Kristovy skutky, ty věci, které se Jemu líbí.

Ve všem, co děláte, konejte Kristovou ústřední přitažlivou silou. Neustále hleďte na Toho, který je vaším vzorem, původcem a dokonavatelem vaší víry. Pěstujte neustálou, vroucí vděčnost Bohu za dar jeho milovaného Syna. Představujte Krista. Neplývejte svými morálními silami na bezvýznamné hlouposti, ale s vážností zlepšujte příležitosti vám dány, abyste odráželi světlo Slunce spravedlnosti. Přestaňte oslavovat člověka. Jásejte v Kristu a pravdě. Můžete korunovat Ježíše ctí, neboť přestože byl tak tichý a pokorný, dennodenně vítězil nad pokušením. Každá duše účastna na Boží přirozenosti vítězí Jeho Jménem a triumfuje, neboť „unikla zkáze, která je ve světě v žádostivosti“ (**2Pt 1,4**).

Jsmo Boží spolupracovníci (1 Kor 3,9) a nejenže máme mít respekt jako dík za odměnu, ale přinášením snopů Mistrovi máme také horlivě pracovat pro slávu Vykupitele. Každá spasená duše bude překypovat jásavými oslavnými písněmi chvály, které budou zpívat vykoupení. V každém bližním máme vidět duši vykoupenou Kristovou krví.

Spasitelův zájem se ztotožňuje se zájmy duší, které vykoupil nekonečnou obětí.

Moji bratři a sestry, uvědomujeme si důležitost tohoto tématu? Proč jsme tak apatičtí? Proč jsme spokojeni, že zůstaneme tak bídně způsobilí na práci povznesení lidstva? Proč není každá svěřená schopnost používaná pro Mistra? Proč existuje tak mnoho spokojených lidí s chabým, bezduchým stavem našich sborů? Nebeský vesmír s úžasem přihlíží na naši práci bez Krista. Nedbalost je vidět všude, kam se podíváme. Lajdácká práce je tolerována a ignorována. Jak dlouho to bude pokračovat? Copak nepovstaneme a s odhodlaným, harmonickým úsilím nepřevzeme všechny své odpovědnosti a nebudeme s posvěcenými schopnostmi pracovat v Kristových liniích? Odložte toho kontroverzního ducha, ve kterém se školíte již léta. Vzdělávejte se v modlitbě k Bohu v upřímnosti a pravdě. Zpívejte s duchem a také s pochopením. Očekává se od nás mnoho.

Co dělají naši mladí muži? Ježíš čeká, aby svázal jejich srdce se svým velkým srdcem lásky, aby svázal jejich zájmy se svými. Říká jim: "Mladí muži, utíkejte před mladickou žádostivostí." Poslechnete jeho hlas? Nyní to jistě neděláte. Pravda je vnitřní síla, a pokud je vnesena do svatyně duše, přitáhne muže a ženy ke Kristu. Získá si cestu do lidských srdcí. Kristus zjeví pomocí Svého Svatého Ducha krásu pravdy těm, co k Němu hledí. Ukáže se jako Spasitel odpouštějící hříchy.

Mladí muži, pravdu můžete mít na své straně. Když se vaše srdce a všechny vaše schopnosti podřídí jejímu vlivu, když si ji se všemi jejími živými, posvěcujícími zásadami vnesete do srdce, budete mít důvěru potřebnou na to, abyste ji představili druhým. Kristus se vám pak stane moudrostí, spravedlností, posvěcením a vykoupením. Jsme Boží spolupracovníci s Bohem a Kristus je vám po boku. Jste s Ním zapřaženi, On vede a usměřňuje. Takový pracovník je jako ostrý srp na poli sklizně. Takový nepoužívá své Bohem dané síly na debaty, to je satanova linie. Ukazuje na golgotský kříž a volá: "Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa." Naléhá na hříšníky, aby hleděli na věčné skutečnosti. Drží si před očima dalekohled, aby je rozpoznával vírou. Tak jako Mojžíš, on zakouší pohled na toho, jenž je Neviditelný.

Nehledá pohodu nebo zábavu. Nenavštěvuje sbory, aby byl oblíbený, aby mu přisluhovali, aby vtipkoval a žertoval. Ví, že je třeba provést tvrdou a závažnou práci. Ti, co jsou skutečně obráceni, neplýtvají vzácnými chvílemi v pochybné debatě a nedělají si posměch ze svých bratrů. Svou službu plně dokazují slovy, které mají váhu dobrého vlivu. Zapírají se a zvedají kříž a následují Ježíše – toho nositele kříže. Zaníceně touží zapřáhnout se s Kristem, zvedat jeho břemena a mít účast na Jeho utrpeních.

Mladí muži, Ježíš vás volá, říká: „Následujte mě!“ Ti, co ho následují, nebudou chodit ve tmě, protože Kristus je světlem života. Naši starší bratři kazatelé musí upustit od některých ze svých odpovědností, protože jinak sejdou dolů do ticha hrobu. Zestárnutí nositelé zástavy mohou působit jako zasloužilí poradci a živí svědci, ale těžká břemena by měli nést jejich mladší a silnější bratři. Jan říká: „*Napsal jsem vám, mládenci, že jste silní, ...a přemohli jste toho Zlého.*“ (1 Jan 2,14). Vy, jejichž oči nejsou zesláblé, jejichž rozum nebyl opotřebován neustálou zátěží, měli byste plánovat, vymýšlet a konat, chovat se k zestárlým pracovníkům laskavě, jako k otcům a vážit si jich jako poradců a vůdců. Mladí pracovníci by měli respektovat věk a zkušenosti starších bratrů.

Pán si přeje, abychom se my všichni učili v Kristově škole. Mladí a staří se musí od božského Učitele naučit vzácné lekce, a když je zvládnou, tak je předat dalším. Bůh - do myslí Bohem ustanovených lidí - představuje vzácné drahokamy pravdy, přiměřené pro naši dobu. Zachránil je před společenstvím omylu a zasadil je do správného rámce. Když dostanou své oprávněné místo v Božím velkém plánu, když jsou služebníky Páně představovány rozumně, vážně a s uctívou bázní, mnozí svědomitě uvěří kvůli váze důkazů, a to aniž by čekali na odstranění jakékoli potíže, která se snad nabízí jejich mysli. Jiní, kteří však nerozpoznávají duchovní věci, tak ti se udrží v bojové náladě a budou oponovat každému argumentu, jenž nevyhovuje jejich představám. Přestane už toto nešťastné dílo?

Ti, co nehloubí šachtu stále hlouběji do studnice pravdy, tak ti neuvidí žádnou krásu ve vzácných věcech představovaných na této konferenci. Když se vůle jednou postaví do umíněné opozice vůči

dávanému světlu, je těžké poddat se, a to i pod přesvědčivými důkazy, které byly na této konferenci. Vyvracet, zpochybňovat, kritizovat, vysmívat se, to je vzdělání, kterého se mnohým dostalo, a to ovoce teď nesou. Odmítají připustit důkazy. Přirozené srdce bojuje proti světlu, pravdě a poznání. Ježíš Kristus byl v každé ložnici, kde jste se bavili. Kolik modliteb z těchto místností vystoupilo vzhůru k nebi?

Satan je úspěšný ve vymýšlení úskoků k vyhnutí se pravdě. Ale já vás vyzývám, abyste věřili slovům, které dnes mluvím. Pravda nebeského původu konfrontuje satanovy lži a tato pravda zvítězí. Uděláme dobře, když budeme pamatovat, že Kristus je světlem světa a že od Zdroje všeho světla se neustále odrážejí nové paprsky světla.

Ten, kdo studuje pravdu, kdo na modlitbě otevírá oči svého chápání k vidění a své srdce, aby přijal jasné paprsky Slunce spravedlnosti, ten bude v souladu s poslem a poselstvím od Boha. Veškerá opozice, všechny předsudky, všechna vnuknutí nepřítelů neudělají pravdu nikdy méně vzácnou nebo méně pravdivou. Jen když se lidé poddají prohanosti nepřítelů, tehdy se jim pravda stane tmou. Ale i když se pravdě oponuje a mluví proti ní ti, co by tou pravdou měli být požehnáni, posílení a rozradostněni, její hodnota a záře se nezmenšila; neboť poslové Páně budou mít přiložen dalekohled na duchovním zraku, aby tu pravdu bylo vidět ze všech bodů a aby byla oceněna její hodnota.

Spravedlivé přezkoumání nemůže nezjevit úžasné věci v Božím Slově. Každý kousek odporu posune oponenta do tmavšího stínu. On totiž nechce vidět. Nebude zkoumat Boží Slovo. Ale opozice a odpor slouží jen k tomu, aby ukázala pravdu nově, jasněji. Čím více se proti ní mluví, tím jasněji bude zářit. Tak se leští vzácná ruda. Každé pomlouvačné slovo vyslovené proti ní, každé zkreslení její hodnoty probouzí pozornost a je prostředkem, který vede k podrobnějšímu zkoumání toho, co je spásná pravda. Pravda se stává vysoce oceňovanou. Z každého hlediska se zjevuje nová krása a větší cena.

Bratři, Bůh má pro svůj lid nejvzácnější světlo. Nepojmenovávám ho novým světlem, ale pro mnohé je kupodivu nové. Ježíš řekl svým učedníkům: *„Dávám vám nové přikázání, abyste se i vy navzájem milovali; jako já miluji vás, abyste se i vy navzájem milovali.“*

(Jan 13,34). To bylo opravdu staré přikázání, které bylo dáno ve starozákonných písmech, ale ztratilo se. Neuplatňovalo se. Pro učedníky byl příkaz, aby se milovali navzájem tak, jako Kristus miluje je, vskutku nový. Ale zjevení této lásky by dalo světu neklamný důkaz, že jsou Boží děti.

Vyzývám mladé muže, kteří vstupují do díla jako kazatelé, aby se měli na pozoru, jak naslouchají. Dávejte si pozor, jak oponujete vzácným pravdám, o kterých máte nyní takové malé poznání. Zkoumejte Písmo sami pro sebe. Máte vesměs příliš omezené poznání o sobě. Poznejte sami pro sebe, co je pravda. Neberte slova, předsudky, argumenty a teorie žádného člověka. Toto dělají kazatelé na škodu své zkušenosti, a kvůli tomu zůstali začátečníky, kdy měli být moudří v Písmech a Boží moci. Vezměte své Bible, pokořte se, plačte, postěte se a modlete se před Pánem, tak jak to dělal Natanael, když se snažil poznat pravdu. Boží oko Ježíše ho vidělo, jak se modlí, a jeho modlitbu vyslyšel.

Viděla jsem Božího anděla, jak se ptá těch mužů, kteří se vzdělávali v diskuzi: "Kolik modliteb jste přednesli?" Och, vaše lehkomyšlnost, vaše řeči, vše je to zapsáno v knize. Kdybyste jen věděli, jak se Kristus díval na váš náboženský postoj na tomto setkání!

Sami musíte získat zkušenosti. Prosím vás, abyste si nemysleli, že dlouhá kázání jsou neklamným důkazem vaší kazatelské zdatnosti. Och, kazatelská služba je víc, než jen kázání. Mnoho, mnoho projevů je takových, jako například Kainova oběť, bez užitku, neboť jsou bez Krista. Ti, co je přednášejí, unavují lid a nedávají mu skutečný duchovní pokrm.

Zbožnost je třeba pěstovat doma. Je třeba rozvíjet osobní úsilí, zajímající se o lidi kolem vás. Hledejte Pána v soukromé modlitbě. Žádejte Krista, aby pro vás udělal to, co je třeba. Byl pokoušen ve všem jako my, a ví, jak má pomoci pokoušeným. Bůh vás vyzývá, abyste opustili atmosféru nevěry, ve které pobýváte a přemístili se do atmosféry víry a důvěry. Udělejte maximum. Nehledejte moudrost od smrtelných lidí, kteří mohou být popleteni satanovými pokušeními a zasévají spíše semínka pochybností než víry. Jděte k Ježíši, "*... který dává všem štědře a nevyčítá*" (**Jk 1,5**). Copak se vám nedostalo do uší

jeho pozvání a nedotklo se vašeho srdce? Kristus říká: "*Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno je lehké*" (Mt 11,28-30).

Ať vám na krk neklade jho žádná lidská ruka. Vezměte to, které dává Kristus. Uče se od Něj, neboť je tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí. Právě Kristova tichost a pokora je to, co potřebujete. Jděte k Pánu s vírou, prostotou a důvěrou malého dítěte. Řekněte mu o celém problému, nic nezamlčte. Poproste ho, aby vás naučil, jak máte nejlépe používat talenty vám svěřené. Tak je můžete rozmnožit. Pokud vyjdete, abyste pracovali v některé části Pánovy velké morální vinice, dejte pozor; hlídejte sami sebe, své myšlenky a slova. Modlete se za chápavé srdce, za poznání, jak se máte pokořit před Pánem. Proste o Kristovu milost a výkonnost, a nebudete ponecháni, abyste pracovali sami. Bůh dá každému pokornému, oddanému žákovi jasněji nahlédnout do pravdy. Dá jim drahé duše jako jejich mzdu.

Byla jsem poučena, že kázat vyjdou mnozí, kteří nevědí, jak mají pracovat pro spásu hříšníků. Sami nejsou posvěceni Bohu. Musí se obrátit. Mnozí byli vysvěceni pro posvátnou práci kazatele, přičemž při důkladném přezkoumání jejich náboženských zkušeností by bylo vidět, že musí upřímně žádat o proměňující milost Ježíše Krista dříve, než budou moci učit hříšníky, jak mají ve víře žádat o milost.

Ti, co by chtěli být Božími spolupracovníky, musí od Velkého učitele, který nám je příkladem ve všem, dostat moudrost, aby pravdu představovali jednoduše. Poznejte Krista. Veškerá pýcha, veškeré sobectví, všechna domýšlivost musí být u všech učitelů vykácena. Veškerá chladnokrevnost, která je tak běžná, teatrální gesta, veškerý odlehčený tón a malichernost, vše dobírání a žertování musí ten, co nese Kristovo jho vnímat jako "nevhodné" - jako urážku Boha a zapření Krista. Dělá to mysl nezpůsobitou pro solidní myšlenky a solidní práci. Dělá to lidi neefektivními, povrchními a duchovně nemocnými.

Ten, kdo věří pravdě pro tuto dobu, bude pěstovat osobní zbožnost. Mluvou jeho srdce bude: "Kdo je dostatečný pro tyto věci?" Každý kazatel ať je rozvážný. Při studiu Kristova života uvidí nutnost obezřetného chování. A přece může být, a také bude, pokud je spojen se Sluncem spravedlnosti, radostný a šťastný, ukazující chvály Toho, který ho povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Rozhovor bude čistý, zcela bez všech slangových frází.

Pokud vám Kristus přebývá v srdci, budete projevovat mírnost, vlídnost a čistotu myšlení. Budete dodržovat vysoké, ušlechtilé zásady, protože jste se poučili v Kristově škole. Pokud necítíte potřebu učit se v této škole každý den, je čas, abyste ji cítili. Poznejte Krista a pak vyjděte v síle toho, který řekl: "*A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*" (Mt 28,20). Bůh nepřijme rozdělené srdce. Vložte do své práce celou svou duši a nikdy ji nenechte hotovou jen z poloviny, protože chcete jít na další místo. Bůh přijme pouze věrnou práci. Kárejte, napomínejte, vyzývejte se vši shovívavostí a učením. Důkladně svou práci dokončete. Nenechávejte žádná „puštěná očka,“ aby je jiný opravoval. Nezklamte Krista. Rozhodněte se, že uspějete, a v Kristově síle můžete dát plný důkaz o své službě.

Duchovní (kazatel, Boží služebník) je ten, kdo slouží. Pokud svou práci omezíte na kázání, Boží stádo bude trpět, neboť potřebuje osobní úsilí. Vaše přednášky či promluvy ať jsou krátké. Dlouhá kázání unavují jak vás, tak lidi. Kdyby si kazatelé zkrátili kázání na polovinu, udělali by více dobra a zůstala by jim síla na osobní práci. Navštěvujte rodiny, modlete se a debatujte s nimi, zkoumejte s nimi Písmo a prospěje jim to. Dokažte jim, že vám jde o jejich prospěch a chcete, aby byli zdravými křesťany. Pokud bydlíte v nějaké rodině, nedovolte, aby vás obsluhovali. Ukažte, že chcete být nápomocný. Pokud je to možné, používejte sekeru nebo motyku. Doneste vodu a dřevo. Ukažte, že práci považujete za požehnání. Fyzické cvičení vám udělá dobře a kladně zvětší váš vliv. Pamatujte, že sloužit znamená mnohem víc, než jen kázat.

V pokroku přítomné pravdy není nic tak znechucující než nesystematická práce některých kazatelů pro sbory. Potřebná je poctivá práce. Sbory jsou zralé na vyměření, neboť nejsou posilovány

v poznání podobat se Kristu. Pánu se nelíbí ta uvolněnost, v jaké jsou ponechány, protože lidé nejsou věrnými správci milosti. Nepřijímají ji a tak ji ani nemohou předávat. Sbory jsou slabé a nemocné kvůli nevěrnosti těch, co mají mezi nimi pracovat, jejichž povinnost je dohlížet na ně, dávat pozor na duše, neboť musí o tom podat zprávu. Ve svém úsilí sloužit Bohu buďte důkladní a odhodlaní. Neustále mějte oči upřené na Krista. Nezaměřujte svou pozornost na nějakého oblíbeného kazatele, nenapodobujte jeho příklad a gesta - zkrátka: nestaňte se jeho stínem. Ať vás nikdo neformuje podle sebe. To ať dělá Boží ruka a promění vás na Boží podobu. Přestaňte už s člověkem, který nemá než dech svého chřípí. Zavěste svou bezmocnou duši na Ježíše Krista. On je neměnný, stejný včera, dnes a navěky.

Srdce se mi potěšilo, když jsem slyšela svědectví po sobotní rozpravě. Nezmiňovala se o řečníkovi, ale o světle a pravdě - a tak by to mělo být vždy. Nevychvalujte žádného člověka, Nelichoťte nikomu, a totéž nedovolte ani vůči sobě. Satan v tomto směru dělá dost. Pusťte ze zřetele nástroj a myslte na Ježíše. Chvalme Pána. Oslavujte Boha. Zpívejte mu v srdci. Mluvte o pravdě, křesťanské naději a křesťanském nebi.

Pokud zanedbáváme chození ve světle, které jsme obdrželi, stane se nám tmou - a ta bude úměrná světlu a výsadám, které jsme nevyužili. Kristus praví: „*Je-li tedy i světlo v tobě tmou, jak velká je pak temnota.*“ (Mt 6,23). Pokud chodíme v poznání pravdy, naše světlo bude pro ty kolem nás zářit v duchu, slovech, činech; budeme plodnými ratolestmi živé révy. Pokud známe požadavky Boha a tvrdíme, že Ho milujeme, ale chováme hřích, Bůh nás nevyslyší, když budeme prosit o jeho požehnání, protože On neslouží hříchu. Jsou tací, jejichž svědomí je zatvrzelé navyklým hříchem. Nenesou bohaté trsy vzácného ovoce, neboť nejsou výhonky pravé révy. Jejich modlitby nevystupují výš než po jejich hlavu, protože v nich předkládají jen formální slova, ať už ve sboru, rodině nebo v pokojíčku v soukromí. Nedostávají sílu, protože prosí špatně.

Ale pokud ti, co se celou svou silou snaží vítězit, vyznají své hříchy, Bůh je věrný a spravedlivý, aby jim odpustil hříchy a kvůli

Kristu je očistil od každé nepravosti (**1 Jan 1,9**). Když je Boží pravda vnesena do svatyně duše, působí vírou a očišťuje ji, pozvedá, kultivuje a zušlechťuje.

Byla doba, kdy Izrael nemohl zvítězit nad svými nepřáteli. Bylo to kvůli Akánovu hříchu. (**Joz 7,1**). Bůh prohlásil: „*Už s vámi nebudu, pokud nevyhladíte klatbu ze svého středu.*“ (**Joz 7,12**). Dnes je Bůh stejný. Pokud ti, co tvrdí, že věří pravdě, přechovávají poskvřňující hříchy, na církvi spočine Boží nelibost a On ji neodejme, dokud členové neudělají vše, co je v jejich silách, aby ukázali svou nenávisť vůči hříchu a odhodlání vypudit ho z církve. Bohu se nelíbí ti, co nazývají zlo dobrem a dobro zlem. Pokud se v církvi přenechá místo žárlivosti, špatným domněnkám a špatným řečem, tak na ten sbor se Bůh mračí. Sbor bude duchovně nezdravý, dokud se neočistí od těchto hříchů, neboť do té doby Bůh nemůže zjevit svou moc, aby posílil a pozvedl svůj lid a dal mu vítězství.

Bohu se nelíbí zahálčivá práce ve sborech. Očekává, že jeho správci budou věrně kárat a napravovat. Mají vyhánět zlo podle pravidla, které dal Bůh ve svém Slově, ne podle jejich vlastních nápadů a nutkání. Nesmí se použít žádné hrubé prostředky, žádná nespravedlivá, unáhlená, impulzivní práce. Snahy očistit církve od mravní nečistoty musí vyvíjena Božím způsobem. Nesmí v tom být žádná zaujatost či pokrytectví. Nesmí tam být žádní oblíbenci, jejichž hříchy jsou pokládány za méně hříšné než u druhých. Och, jak moc všichni potřebujeme křest Duchem. Potom budeme vždy pracovat s Kristovou myslí, laskavě, soucitně a chápatě, prokazujíc lásku hříšníku, přičemž hřích je dokonale nenáviděn.

Musí se provést jisté dílo pro mnohé zde shromážděné. Dveře srdce jsou totiž zataraseny smetím sobectví, zpochybňování, kritiky, soudu vysloveného podle neposvěceného srdce. Nyní je čas hledat Boha, s upřímným vyznáním a kajícíností, aby k nám obrátil svou tvář a do našeho středu přišlo světlo a požehnání. Potom bude nepřítel zklamán. Nebeský vesmír se bude radovat a duše, které jsou nyní v pokušení, a na které Bůh hledí zamračeným pohledem, budou opět získány pro Krista. Copak nedokážeme rozehnat temnotu tím, že budeme vykonávat práci, kterou nám dal Bůh? Jsme Boží spolupracovníci.

Ježíš čeká, aby působil v nás, přes (podle) nás a prostřednictvím nás, „*abychom chtěli a činili podle Jeho dobré vůle.*“ (**Fil 2,13**). Pokud zanedbáváme dědictví Páně a církev a duše umírající ve svých hříších nás tíží jen málo, jsme Bohem odsouzeni za to, že jsme neposilovali to, co bylo zralé k padnutí. Pokud jako Kristovi dohlížitelé konáme svou práci se zrakem upřeným jedině na Boží slávu, není důvodu, proč by církev měla být slabá, bez víry a zkažená. Ať se strážci na zdech Sionu probudí! Ať si věrně plní svou povinnost. Tak velmi potřebují nebeské vlohy, aby mohli být Božími spolupracovníky ve velkém plánu spásy. Těm, co byli věrní Kristus řekne: "*Pojďte, požehnání mého Otce, přijměte do dědictví království, které je pro vás připraveno od založení světa*" (**Mt 25,34**). „*Vejdí v radost svého pána.*“ (**v. 21**). Všichni, co vejdou do nebeského království jako vítězové, pochopí význam tohoto požehnání, protože vykonali dílo, které jim uložil Kristus. Účastnili se s ním na spáse duší svých bližních. Pomocí Kristovy milosti přinesly Mistrovi snopy a s celým nebeským vesmírem se radují, když vidí duše, které byly spaseny jejich soustředěným úsilím, oni dostali dokořán otevřený vstup do nebe, stali se Božími dědici a spoludědici s Kristem. Jak pošetilý se pak bude jevit všechen strach a nedůvěra vůči Kristu, až vykoupení uvidí, že On čeká, aby jim dal zdarma nejbohatší požehnání nebe.

Ať se nikdo tady neuzavírá před Bohem svou zvráceností ducha a ustavičně si nestěžuje, že nemá světlo. Povstaňte, drahé duše; povstaňte vírou a dělejte to, co byste měli dělat. *Kristus praví: "Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě,"* (**Jan 8,12**). Opusťte svou lidskou moudrost a prostě Boha o tu moudrost, která je čistá, povznášející a zušlechťující, a dostanete ji. Vyjděte ze sklepa pochybností, nevěry, žárlivosti a špatných domněnek do horní komnaty víry, naděje, odvahy a vděčnosti. Hrajte Bohu v srdci. Boží duchovní zahrada je poseta vzácnými květinami. Sbírejte z ní růže, lilie a hřebíček. „*Radujte se v Pánu vždycky, znovu řeknu: radujte se!*“ (**Fp 4:4**). Ať svět nemá dojem, že ve službě Pánu není klidu, radosti, ani štěstí.

Satanovým dílem je, nesprávné představování Otce a jeho Syna, totiž překrucování pravdy a úmyslné přehlížení (přikrašlování) omylu,

že se pak jeví jako pravda. Ale pokud jsme spojeni s Bohem, můžeme rozlišovat mezi pravým a falešným. Světlo rozežene tmu. Proč bychom neměli využívat Boží milostivé zaslíbení, vracet mu slávu v srdečném díkůvzdání? Kristus zemřel za nás, abychom se stali vlastníky věčných bohatství. Nuže využijme příležitosti, které nám dal na dosah, se srdcem naplněným vděčností k němu, abychom byli uzpůsobeni a připraveni na příbytky, které Ježíš odešel připravit pro ty, kdo ho milují. Pokud neuspějeme kvůli lenosti, nevěře, svěťáckosti nebo chamtivosti, utrpíme nenapravitelnou ztrátu, neboť ztratíme věčnost blaženosti. Říkám vám v Boží bázni, že den za dnem si formujeme charaktery, které rozhodnou o našem dobrém nebo nešťastném osudu.

Nebe je svaté místo a nevejde do něj nic znečišťující. Nemůžeme být skutečně šťastní, pokud Boží vůle nebude naší, pokud nebudeme posvěceni Bohu tělem, duší a duchem. Čím více myslíme na nebe, tím více štěstí budeme mít.

Postřehy k misijní práci

[Minneapolis, Minnesota, 23. říjen, MS10, 1888]

Náš Spasitel dal každému jeho práci a nikdo z nás se nemůže před Bohem vymlouvat, proč neudělal přesně tu, kterou mu uložil. Bůh nepožaduje od lidí, kterým svěřil dva talenty, aby používali pět, ale očekává, že uděláme maximum podle schopností a sil, které nám dal. A když se snažíme využívat vlohy, které nám dal, budou se zlepšovat.

Věříme, že plány, jež navrhnul náš bratr, jsou rozumné a pokud budeme provádět něco v této linii v několika sborech, zjistíme, že ty sbory, které provádějí systém práce, budou živé, neboť pracující sbor je živý sbor. Ale zde přichází problém. Je potřebná schopnost řádného vzdělávání, vyučování, jak se mají různí členové zapojovat do práce; a každý, kdo je ustanoven vedoucím ve sboru, nebo odpovědný sborový kazatel, by to měli považovat za součást své práce. Jak je možné, aby zanedbali tento díl práce a přece byli schopni splnit příkaz daný Pavlem v Bibli „*a učíme všechny lidi, abychom je mohli přivést před Boha jako dokonalé v Kristu.*“ (**Kol 1,28 CEP**)? Je to přesně ta práce, která připadá učiteli. Čili snažit se vzdělávat, vychovávat, vychovávat nařizenými a příkladem; a pokud můžeme dostat sbor do funkčního stavu a pokud je můžeme naučit, jak mají pracovat přesně v této linii, zjistíte, že pracovníci budou mít zvláštní zájem. Řeknou: "Inu, ano, udělal jsem část té práce, udělal jsem v tom něco a mám zájem udělat víc." Podle příslušných Bohem svěřených schopností mohou pracovat rozumně a v Kristu.

A tady je ten velký důležitý bod, aby bylo jisté, že tito pracovníci mají ducha Ježíše Krista. Pokud jsou naplněni Boží láskou, která by měla být v srdci každého pracovníka, a pokud hledají moudrost shora, ohledně své práce budou stále rozumnější a efektivnější a budou z nich užiteční pracovníci. Zcela na prvním místě musíme mít taková srdce, myslí, způsoby a chování, abychom se neuráželi. Chceme být takovými prvotřídními zástupci misijní práce, aby měla co nejlepší pověst. Náš bratr mluvil o tom, že máme začít na spodní příčce žebříku. Jsem přesvědčena, že je to nejlepší způsob. Není zrovna

nejlepší pro ty nevzdělané, aby se chytli horní příčky žebříku a mysleli si, že tu práci zvládnou udělat; ale pokud budou pokorní, začnou nabývat zkušenosti a způsobilost pro danou práci.

Chci vědět, proč bychom jako křesťané, kteří vyznávají, že věří nejzávažnějším pravdám, jaké Bůh kdy dal smrtelníkům, neměli mít skutky odpovídající naší víře. Kristus říká, že pravda osvobozuje. „*Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích!*„ (Mt 5,16). To je práce, kterou máme dělat, a Bůh nám pomůže tím, že dovolí, aby skrze nás zářilo Jeho světlo. Chceme být nejlepšími a nejrozumnějšími pracovníky kdekoliv.

Můžeme vidět mnoho sester, které umí uháčekovat hezké věcičky pro své domovy. Ale co kdyby věnovali čas upřímné modlitbě k Bohu a studovali jeho Slovo, aby jim pomohl, aby měli nebeskou moudrost a věděli, jak mají zachránit duše kolem sebe? Zdá se mi, jakoby tento druh práce byl senem, dřevem a slámou (1 Kor 3,12), z materiálů, které podléhají zkáze, ale práce, kterou by mohli udělat v očišťování své domácnosti a práci pro své sousedy, by přinesla trvalé výsledky dobra. A kdyby se zajímali o tuto práci, mohli by zasévat semínka pravdy. Musíme rozsévat při všech vodách (Iz 32,20 - CSP) A nevíme, čemu se bude dařit, zda tomuto či onomu. Ale na prvním místě je osobní posvěcení se Bohu.

V Anglii jsem viděla ženy, které jezdily ve svých kočárech maje přitom pejsky v náručí a přikryté malou přikrývkou, a taky krásné a nákladně postavené domy. Ptáte se, nač ty domy jsou? Odpověď zní: "Pro chrty a psy." A vidíte tam bídné a chudé dětičky a ženy v ulicích, trpící nedostatkem oblečení. Jaký je v tom smysl? Myslíte si, že ta práce bude sahat až do věčnosti? Nechceme zneužívat žádné z Božích stvoření, ale pozornost chceme věnovat v první řadě těm duším, za které zemřel Kristus, a nechceme vkládat své prostředky do takových pošetilostí. Nechceme, aby naše prostředky vytékaly pro naše vlastní sobecké zájmy, chceme je používat, abychom získali ty zkušenosti, které pomohou pokročit v misijní práci; a činíc tak si ukládáme poklad v nebi. Samotný Bůh se spojí s každou sebeobětavou prací a úsilím, které má za cíl vzdělat se a vyškolit pro práci, a zapečetí a vyformuje ji

podle sebe. Může se nám to jevit jako velmi chabé a možná nikdy nepochopíme výsledky své práce, ale Bůh o ní ví všechno a my sejeme podél všech vod, nevěda, čemu se zadaří, zda tomuto či onomu.

Na mnoha místech jsou sbory, u kterých zjistíme, že jsou zralé na vyměnění. Kdyby byly ochotny zemřít sobě a hříchu, kdyby tam vymřela chamtivost a láska k radovánkám, nebyly by na tom tak špatně; byly by vedeny k tomu, aby všechny své síly vkládaly do provádění práce pro Pána, a pak by to byla dobrá smrt. Jenže smrt, která proniká našimi sbory je duchovní. Nejsou tam ti, co cítí důležitost vyučování členů a snah pohnout pracovníky k Božím věcem, vzdělávat je, aby viděli důležitost vynakládání každé Bohem dané síly a talentu.

Naše sestry mohou odvést pro Pána dobrou práci. Mohou pracovat pro sestry u nich doma. Naši bratři mohou oslovit muže. Ti, co mají málo času, mohou namísto kouření doutníků a pobavení se v hospodě nejenže ušetřit peníze, ale také dělat pro Mistra dobrou práci.

Vzpomínám si, že když na mě v dětství sestoupila Boží proměňující moc, chtěla jsem, aby i všichni ostatní dostali to požehnání, které jsem měla já, a neměla jsem odpočinku, dokud jsem jim o něm neřekla. Začala jsem navštěvovat mé mladé přátele, chodívala jsem k nim domů, vyprávěla si s nimi a pověděla jsem jim svou zkušenost, jakým drahým je pro mě Spasitel a jak mu chci sloužit a jak toužím, aby mu sloužili i oni. Mluvila jsem o vzácnosti Krista a ptala jsem se: „Nechtěli byste pokleknout a se mnou se pomodlit?“ Někteří si klekli a někteří seděli na židli, ale než jsme skončili, na kolenou byli všichni a modlili jsme se spolu celé hodiny, dokud poslední neřekl: "Věřím, že Ježíš mi odpustil hříchy." Někdy se začalo ukazovat na nebi i slunce, než jsem ten modlitební zápas vzdala.

V Ježíši je velká moc. Když jdeme do domu, neměli bychom začít hovořit o bezvýznamných věcech, ale jít rovnou k věci a říct: Chci, abyste milovali Ježíše, neboť on první miloval vás. A jak řekl bratr Starr, vezměte si s sebou publikace a poproste je, aby četli. Když uvidí, že jste upřímní, neopovrhne žádným vaším úsilím. Oslovit se dají i ta nejtvrďší srdce, a to přístupem spočívajícím v jednoduchosti,

upřímnosti a pokoře, ten nám pomůže oslovit duše těch, za kterých zemřel Kristus. Nechceme být v této práci nedbalí.

Jsem přesvědčena, že s tím plánem, o kterém nyní uvažujeme, bude Bůh potěšen. Sbory, které jsou nyní zralé na vymření, chtějí někoho, aby pro ně vymyslel plán, který má moc uvést věci do pohybu. Ale kdo to udělá? Je dost těch, co chtějí být křesťany a pokud necháme kvásek, aby začal pracovat, jeden zde a jeden tam, tak jak bude Boží Duch pracovat s námi, a uvidíme, že můžeme oslovit lidi, ne svým vlastním důvtipem, ale Božím Duchem. Nicméně chceme, aby se začaly používat Bohem dané schopnosti a moc. Nechceme být navěky začátečníky; chceme vědět, jak se máme náležitě chovat; chceme křesťanskou zdvořilost. A chceme ji nosit s sebou ve vši své práci. Nechceme, aby se do popředí dostaly některé z ostrých rohů, kterou jsou snad v našem charakteru, ale chceme pracovat v pokoře, abychom je zapomněli a jejich místo zaujaly lepší vlastnosti. Chceme radost v naší práci. Velmi záleží na způsobu, jakým se setkáváte s těmi, které jdete navštívit. Můžete je chytit za ruku způsobem, který vzbuzuje důvěru. Pokud to však uděláte chladně a nevýrazně, jako byste byli ledovec a nechtěli roztát, na oplátku nedostanete žádnou vřelost.

Když jsme byli na lodi při cestě do Evropy, setkala jsem se s jedním lékařem, který řekl: "Chci vám dát malou radu. Narazíte na mnohé studené, zatvrzelé lidi, a pokud budete stejně tak odměřená, nikdy jim nebudete užitečná; ale pokud půjdete rovnou k nim a budete s nimi mluvit, ať už vypadají jakkoliv nedůvěřivě, setkání s vámi bude v pořádku; mluvejte s nimi tak jako se mnou. Uvidí, že máte srdce a rádi si s vámi popovídají. Já s vámi o těchto věcech mluvím rád, vy dělejte to stejné i v Anglii."

Nechcete se chovat tak, jako by bylo pro vás ponížením stýkat se s chudými rodinami. Mluvejte, jakoby byly právě tak dobrými lidmi jako jste vy. Dostává se jim velmi málo světla a radosti, tak proč jim je nepřinést více, aby na ně svítily a plnily jim srdce? Chceme něžný soucit Ježíše Krista a tehdy můžeme roztát jejich srdce vůči nám. Chceme se oblékat ne okázale, ale prostě, aby neměli pocit, že si

nejsme rovni a jakoby jsme je považovali za nehodné spasení, a můžeme roztát jejich srdce vůči nám.

Bratři a sestry, chceme odstranit tu tvrdost ze své duše a také ze způsobu práce. Můžeme vzdělávat pracovníky v každém sboru. Ať kazatelé nemají pocit, že všechno mluvení a práce je na nich; ale apelujte i na další, aby příležitostně vedli setkání. Přitom se budou vzdělávat. Ať se střídají při čtení z Bible. Tak se povolává do činnosti Bohem daný talent.

Četla jsem o jenom muži, který měl skupinu mužů, nad kterými ustanovil dozorce. Měl na starosti dvanáct mužů, kteří měli vykopat příkop. Ten muž jednoho dne přišel tam, kde pracovali, a dozorce byl v příkopu, pot se z něj lil, zatímco těch dvanáct jenom přihlíželo. Zavolal si ho nahoru a zeptal se ho, co tam dole dělal. "Přikázal jsem vám, abyste těch dvanácti mužů udržel při práci. Proč jste to neudělal? Zde je vaše mzda."

Bůh z nás udělal učitele stáda a chce, abychom ho vzdělávali v každé oblasti práce, abychom zapojili všechny talenty. Práci provádějí naši kazatelé, namísto toho, aby učili druhé přebírat odpovědnost za danou věc. Kazatel by měl pracovat jako učitel. Jeden pracovník by mohl uvést do práce dalších dvanáct za kratší čas, než by ta práce trvala jemu. Nechte je to kazit a dělat chyby a potom jim vlídně ukažte, jak to mohou dělat lépe, a pak můžete vzdělávat, vzdělávat, vzdělávat, dokud nebudete mít muže a ženy, kteří mají zkušenosti s Božími věcmi a vědí nést odpovědnost. A to je důvod proč trpíme. Potřebujeme muže, kteří umí nést odpovědnost a nejlepší způsob, jak získají potřebné zkušenosti je, zapojit je do této práce.

Pak, pokud budeme pracovat pro druhé, nebudeme mít nedostatek něčeho, o čem bychom mluvili, když se shromáždíme. Nebudeme muset mluvit o našich bratrech a myslet na svou soběstačnost, neboť ty věci budeme řešit a půjdeme pracovat pro Ježíše Krista. Kdyby se začalo tímto odvětvím práce zabývat každé sdružení a sbor, jsem přesvědčena, že v následujícím roce bychom spatřili pozvednutí, zdraví a jinou atmosféru ve sboru. Nebylo by v něm tolik tlachalů a pomlouvačů. Nebylo by v něm tolik času na plané pomlavy a viděli bychom mnoho duší obrácených ke Kristu. Proč bychom neměli

pociťovat zájem o ty kolem nás, když nám Kristus dal takový důkaz o své lásce? Nuže, bratři, Bůh nás neopustí. Nechá na nás spočívat svou proměňující sílu. Tyto věci se rozšíří jako vlny z oblázků vhozených do vody; první jsou malé, ale stále se zvětšují, dokud nedosáhnou břeh.

Bratři, chceme něco udělat, aby se věci rozhýbaly pro Boha. Chceme dělat něco, co zachrání duše, abychom mohli vejít do radosti našeho Pána, abychom Ho mohli chválit, že jsme byli prostředky spásy některých skrze Něj. Aby někteří mohli říci: „To kvůli tvému působení, to ty jsi mě zachránil skrze Ježíše Krista.“ Toto je cesta, jak máme vejít do radosti našeho Pána. Tak chceme pracovat. Nemůžeme vědět, jaký vliv měla naše práce, ale ve věčnosti uvidíme, co jsme udělali pro Mistra. Budeme prosím plánovat a vymýšlet, abychom tyto plány uskutečnili naprosto přesně? Poté bude naši práci doprovázet Pánovo požehnání.

Ranní řeč

[Minneapolis, Minnesota, 24. říjen, Ms 9, 1888]

Naše setkání se chýlí k závěru a nezaznělo ani jedno vyznání, nedošlo ani k jednomu zvratu, aby byl dovnitř vpuštěn Boží Duch.

Říkala jsem, na co je to dobré, abychom se tu shromažďovali a aby sem došli naši bratři kazatelé, pokud jsou zde jen na to, aby oddělili Božího Ducha od lidu? Opravdu jsme doufali, že zde dojde k obrácení se k Pánu. Možná máte pocit, že máte vše, co chcete.

Vzbudila jsem se ve dvě hodiny nad ránem, bděla jsem a modlila se, ale nevidím, že by dílo pokročilo tak, jak bych si to přála. Mluvila jsem s vámi a prosila vás, ale zdá se, že to pro vás nemělo žádný význam. Jak jsem řekla svým dětem, ačkoli jsou tisíce mil odsud, když jdu k Bohu, abych se za ně modlila, vím, kde stojí v křesťanském životě a pokud nežijí blízko Bohu, jsem znepokojena.

Kdyby byl bratr Kilgore chodil spjat s Bohem, nikdy by nebyl zaujal stanovisko, jak to udělal včera a prohlásil to, co prohlásil ohledně probíhajícího vyšetřování. Tím chci říct, že oni nesmí vnášet žádné nové světlo nebo předkládat nějaký nový argument, nemluvě o tom, že oni s Božím Slovem manipulují neustále už roky, nejsou však připraveni uvést nějaký důvod své naděje, jíž mají, jenom proto, že zde není přítomen jeden člověk. Copak jsme toto téma nestudovali všichni?

Nikdy jsem nebyla znepokojena víc, než nyní. Zapsala jsem si onu první vzpouru a viděla jsem satanovo působení a vím něco o této věci, co mi Bůh otevřel, a neměla bych být znepokojena? A pak zaujmout stanovisko, že kvůli tomu, že zde nebyl přítomen starší Butler, tak se toto téma nemělo vůbec projednat? Víím, že tohle není z Boha a nebudu se cítit svobodná, dokud vám to neřeknu.

Byl tu totiž nepřítel a vštěpoval své myšlenky do srdcí andělů, a ti je pak vyjadřují jako své vlastní, a satan je bere a říká je druhým andělům jako postoje těch andělů, se kterými pracuje, a tak jim tyto

myšlenky vštěpuje do mysli a pak je od andělů vytahuje jako jejich vlastní.

Tedy jsem plná bolesti, když vidím tyto věci - a jak tomu mohu pomoci? Myslíte si, že když vidím, jak se tyto věci dějí, že mohu být ticho a neříct nic, když mi byly ukázány? Chci vám říct, moji bratři, že není správné připoutat se k myšlenkám kteréhokoliv jednoho člověka.

Chci vám říct, co mi řekl jeden dobrý bratr, když se chystal odejít ze setkání. Přišel ke mně s takovým pocitem úlevy, že všechno se urovnalo a naše staré stanovisko je v pořádku.

Tedy on mi řekl: "Tvé modlitby a tvá řeč jdou v jedné koleji s Dr. Waggonerem." Chci vám říct, moji bratři, že jsem nezaujala žádné stanovisko; o tomto tématu jsem se nemluvila ani s doktorem, ani s nikým jiným, a ještě nejsem připravena zaujmout nějaký postoj. Podle ovoce je poznáte. Chytla jsem své bratry a jen jsem jim řekla, kde jsou, ale nevěřili mi, nevěřili, že jsou v nějakém nebezpečí.

Pokud byly názory staršího Waggonera nesprávné, jaké právo má kdokoli, aby vstal a řekl to, co řekl tady včera? Pokud máme pravdu, tak obstojí. Tyto pravdy, které studujeme už léta – copak musí přijít starší Butler a říci, jaké to tedy jsou? Nuže, mějme zdravý rozum. Nezanedbávejme u tohoto lidu takový dojem. Jeden bratr se mě zeptal, co si myslím, jestli je nějaké nové světlo, které bychom měli mít nebo nějaké nové pravdy pro nás? Máme snad přestat zkoumat Písmo, neboť máme světlo o Božím zákonu a svědectví jeho Ducha? Ne, bratři. V Boží bázni vám říkám: *"Přestaňte se spoléhat na člověka, jehož dech je v jeho chřípí"* (Iz 2,22 - CSP). Jak můžete poslouchat všechno, co vám tu říkám během všech těchto setkání a nevědět sami pro sebe, jaká je pravda? Pokud budete na kolenou zkoumat Písma, budete je znát a budete schopni každému člověku, který se vás zeptá, zdůvodnit naději, kterou máte (1Pt 3,15).

Tedy pojďme k Bohu jako rozumné bytosti, abychom věděli sami pro sebe, co je pravda. Ale pokud chcete zaujmout stanovisko, že pravdu může vysvětlit jen jeden člověk, chci vám říci, že toto Bůh nechce. Nyní, já chci soulad. Pravda je jeden celek. Ale pokud se připoutáváme k jakémukoli člověku, nezastáváme stanovisko podle

Boží vůle. Chceme prozkoumat každý řádek pravdy, zvláště pokud má Boží pečeť. Můžete mi říct, jakým způsobem nám Bůh dá novou pravdu?

Když mi bylo dáno projít dějiny židovského národa a viděla jsem, kde klopýtli, protože nechodili ve světle, byla jsem vedena k uvědomění si, kam bychom byli vedeni my jako lid, kdybychom odmítli světlo, které nám chce dát Bůh. „*Oči máte a nevidíte, uši máte a neslyšíte?*“ (Mk 8,18). Nuže, bratři, přišlo k nám světlo a chceme být tam, kde ho můžeme pochopit, a Bůh nás vyvede k sobě jednoho za druhým. Vidím vaše nebezpečí a chci vás varovat.

Toto je poslední kazatelské setkání, pokud si vy sami už nepřejete setkat se. Pokud světlo nepřijmou kazatelé, chci dát šanci lidu, snad ho přijme on. Bůh mě nepozdvihl, abych k vám přišla mluvit přes roviny, a vy tu sedíte a zpochybňujete jeho poselství a ptáte se, zda je sestra Whiteová stejná, jako bývala po minulé roky. V mnohých věcech jsem šla zpátky a dala jsem vám to, co mi bylo dáno v minulých letech, protože tehdy jste uznávali, že sestra Whiteová má pravdu. Ale teď se to jaksi změnilo a sestra Whiteová je jiná. Přesně jako židovský národ.

Ani slůvkem jsme nenaznačili, že nechceme, aby se toto téma projednávalo. Chtěli jsme přezkoumání, ale já nemohu zaujmout stanovisko ani na jedné straně, dokud si tu otázku neprostuduji. Zde je to nebezpečí, které mi Bůh ukázal, že dojde k podvodnému nakládání s Božím Slovem. Bylo mi ukázáno, že když řeší tyto pravdy debatěři, pokud nemají Božího Ducha, dělají tak ve svém vlastním úsilí. Vytvořením nesprávných teorií a nesprávných výroků vybudují strukturu, která neobstojí v Boží zkoušce. Toto mi Pán ukázal.

Bratři, chceme pravdu, jak je v Ježíši. Ale když do toho něco vstoupí, aby to zavřelo bránu, takže se dovnitř nedostanou vlny pravdy, uslyšíte můj hlas, ať je to kdekoliv, ať už v Kalifornii nebo v Evropě, nebo ať jsem kdekoliv, Bůh mi dal světlo a já ho miním nechat svítit. A viděla jsem ty vzácné duše, které by byly přijaly pravdu, ale byly od ní odvráceny kvůli způsobu, jakým s ní bylo nakládáno, neboť v tom nebyl Ježíš. A o tohle jsem vás naléhavě žádala po celou dobu - chceme Ježíše. Z jakého důvodu nepřijde Boží Duch na naše shromáždění? Je to proto, že jsme kolem sebe postavili

bariéru? Říkám to rozhodně, protože chci, abyste si uvědomili, kde stojíte. Chci, aby naši mladí muži zaujali stanovisko - ne proto, že ho zastává někdo jiný ale proto, že sami rozumějí pravdě.

Zde je starší Smith a starší Van Horn, kteří nakládají s pravdou už léta, a přece se nesmíme dotknout tohoto tématu, neboť zde nebyl starší Butler. Starší Kilgore, byla jsem zarmoucená víc, než ti umím vyjádřit, když jsem tě slyšela říci tu poznámku, neboť jsem v tebe ztratila důvěru. Chceme rozumět správně, co Bůh říká; celý tento hrozný pocit, v který nevěřím. Pojdme si pro pravdu k Pánu, namísto toho, abychom projevovali tohoto ducha útočnosti. Bůh mi dal světlo a v minulosti jste to uznávali.

Říkalo se tu, že toto setkání organizuje starší Waggoner. Copak vám nepředstavil slova z Bible? Proč se stalo, že jsem ztratila rukopis a dva roky jsem ho nemohla najít? Bůh v tom má záměr. Chce, abychom šli do Bible a získali biblický důkaz. Najdu ho znovu a představím vám ho. Ale toto zkoumání musí pokračovat. Celým mým záměrem bylo to, že světlo by se mělo shromažďovat a Spasitel by měl být vpuštěn dovnitř.

Neočekávám, že moje svědectví je příjemné, ale ponesu je v Boží bázni. Bůh ví, že zde probíhá příprava, aby byli kazatelé uzpůsobeni k práci a pokud nebudeme obráceni, Bůh nás nechce. Doufám, že bratr Morrison bude obrácen a bude s Božím slovem nakládat s pokorou a Božím Duchem. Tyto pravdy obstojí, dokud potrvá čas. Vy chtějte oční mast, abyste viděli, a Ježíš vám pomůže, pokud k Němu přijdete jako malé děti. Kéž nám Ho Bůh pomůže hledat celým naším srdcem.

Výzva k hlubšímu studiu Slova

[Minneapolis, Minnesota, listopad, Ms 15, 1888]

Milí bratři shromáždění na Generální konferenci:

Úpěnlivě vás prosím, abyste projevovali křesťanského ducha. Nedovolte, aby povstaly silné pocity předsudků, protože bychom měli být připraveni zkoumat Písmo s nepředpojatou myslí, uctivě a nestranně. Sluší se, abychom se modlili nad otázkami, ve kterých se v názorech na Písmo lišíme. Neměli bychom dovolit, aby naše slova nebo náš úsudek ovlivňovaly osobní pocity. Zarmoutí to Božího Ducha, pokud uzavřete své chápání před světlem, jež vám Bůh posílá.

Dr. Waggoner se nám přimlouval přímočaře. V tom, co řekl, je vzácné světlo. Některé představené věci ohledně zákona v listu Galatským, tedy pokud plně rozumím jeho stanovisku, nejsou v souladu s chápáním, které mám o tomto tématu, ale pravda neztratí nic, když se přezkoumá, proto úpěnlivě prosím, pro smilování Boží, abyste k těm živým výrokům přišli a s modlitbou a pokorou hledali Boha. Každý by měl cítit, že má přednost zkoumat Písma sám pro sebe a měl by to dělat s upřímnou modlitbou, že Bůh mu dá správné pochopení svého Slova, aby z přímého důkazu věděl, že ví, co je pravda.

Chtěla bych mít pokoru mysli a ochotu nechat se vyučovat jako dítě. Pánu se zalíbilo dát mi velké světlo, ale vím, že vede i jiné mysli a otevírá tajemství svého Slova jim, a já chci přijmout každý paprsek světla, který mi Bůh pošle, i kdyby měl přijít přes nejobyčejnějšího z jeho služebníků.

Jedním jsem si jistá: jako křesťané nemáte právo přechovávat pocity nepřátelství, nelaskavosti a předsudků vůči Dr. Waggonerovi, který představil své názory jednoduše a přímočaře, jak by to měl křesťan dělat. Pokud se bratr mylí, měli byste klidně, racionálně a křesťansky se snažit mu ukázat z Božího slova, kde není v souladu se svým učením. Pokud to neumíte dokázat, pak jako křesťané nemáte právo vyhledávat chyby, kritizovat, pracovat ve tmě, vyvolávat předsudky u druhých svými námitkami. Toto je satanův způsob práce.

Některé výklady Písma představené Dr. Waggonerem nepokládám za správné. Ale věřím, že ve svých názorech je dokonale čestný a respektovala bych jeho pocity a zacházela bych s ním jako s křesťanem. Nemám žádný důvod myslet si, že není Bohem vážený tak, jako kterýkoli z mých bratrů, a budu ho považovat za svého bratra-křesťana, dokud není důkazu o tom, že je nehoden. Skutečnost, že upřímně zastává nějaké názory na Písmo, které se liší od vašich nebo mých není důvod, abychom s ním zacházeli jako se zločincem, nebo nebezpečným člověkem, a podrobovali ho nespravedlivé kritice. Neměli bychom pozvedat pranýřující hlas proti němu nebo jeho učení, pokud nedokážeme pro takové počínání předložit závažné důvody a ukázat mu, že chybuje. Nikdo by si neměl dovolovat dát volný průchod bojechtivému duchu.

Někteří si přejí okamžitě rozhodnout o tom, jaký je správný názor na diskutovaný bod. Protože toto by se líbilo staršímu B., doporučuje se, aby se to urovnalo hned. Jsou však mysli připraveny na takové rozhodnutí? Toto počínání bych nemohla schválit, neboť naši bratři uplatňují ducha, který pohání jejich pocity a probouzí jejich pudy, aby ovládaly jejich úsudek. Zatímco jsou v současnosti takto rozrušení, nejsou připraveni přijmout bezpečné rozhodnutí.

Vím, že by bylo nebezpečné odsoudit stanovisko Dr. Waggonera jako úplně nesprávné. To by se líbilo nepříteli. V prezentaci o Kristově spravedlnosti ve vztahu k zákonu, jak nám ji doktor předložil, vidím krásu pravdy. Mnozí z vás říkají, že je to světlo a pravda. Ale dosud jste to takto neprezentovali. Copak není možné, že upřímným zkoumáním Písem na modlitbě uviděl v některých bodech ještě větší světlo? To, co bylo představeno, dokonale ladí se světlem, které mi Bůh dával během všech let mé zkušenosti. Kdyby naši bratři kazatelé přijali to učení představené tak jasně – totiž Kristovu spravedlnost v souvislosti se zákonem - a vím, že ho potřebují přijmout, jejich předsudky by je neovládaly a lid by dostal svůj „*pokrm v pravý čas*„ (Mt 24,45). Vezměme tedy své Bible a s pokornou modlitbou a učenlivým duchem pojďme k velkému Učiteli světa; modleme se jako David: "Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci z zákona tvého." (Ž 119:18, BKR).

Nevidím žádné ospravedlnění pro pocit podrážděnosti, který povstal na tomto setkání. Je to poprvé, co jsem měla příležitost poslouchat něco o tomto tématu. Nemluvila jsem se o něm s mým synem W. C. Whitem, s Dr. Waggonerem nebo se starším AT Jonesem. Na tomto setkání jsem poprvé slyšela důvody Dr. Waggonera pro jeho stanovisko. Odkazy přicházející od vašeho předsedy v Battle Creeku vás mají podnítit k unáhleným rozhodnutím a přijetí rozhodných postojů; já vás však před tím varuji. Nyní nejste klidní; mnozí nevědí, čemu věří. Je riskantní přijímat rozhodnutí o nějakém sporném bodu bez klidného zvážení všech aspektů dané otázky. Rozrušené pocity povedou k neuváženým postupům. Je jisté, že mnozí přišli na toto setkání s nesprávnými dojmy a zvrácenými názory. Jejich domněnky se nezakládají na pravdě. I když je stanovisko, které zastáváme o dvou zákonech pravdivé, Duch pravdy nedovoluje žádné takové opatření na obhajobu, jaké byste přijali vy. Duch doprovázející pravdu by měl být takový, aby reprezentoval jejího Původce.

Apoštol Jakub říká: „*Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže dobrým způsobem života své skutky v moudré tichosti. Máte-li však máte v srdci hořkou závist a soupeření, nechlubte se a nelžete proti pravdě. To není moudrost sestupující shůry, ale pozemská, duševní, démonská. Vždyť kde je závist a soupeření, tam je zmatek a kdejaká špatná věc. Moudrost shůry je především čistá, potom pokojná, mírná, poddajná, plná milosrdenství a dobrého ovoce, nepochybující, bez přetvářky. Ovoce spravedlnosti je v pokoji zaséváno těm, kdo působí pokoj.*“ (Jk 3,13-18).

Pravda musí být prezentována taková, jaká je v Ježíši; pokud jsou mezi námi někteří, co se pobouří, neboť na tomto setkání jsou prezentovány opačné názory, než jsou ty jejich, pak zastavte svou neposvěcenou kritiku a upřímně to téma zkoumejte, a to vám posvětit duši.

Před dvěma lety, zatímco jsem byla ve Švýcarsku, v noci mě oslovil jakýsi hlas, který řekl: "*Následuj mě.*" Myslela jsem si, že jsem vstala a následovala jsem svého průvodce. Zdálo se, že jsem ve sboru Tabernacle (angl. Svatostánek) v Battle Creeku a můj průvodce mi dal

pokyny ohledně mnoha věcí na konferenci. Řeknu podstatu těch pár věcí, které zazněly: „*Na tomto setkání neměl vliv Boží Duch. Mezi náš lid, kterému se od Boha dostalo tak velké přízně, přichází duch, který ovládal farizeje.*“ Zaznělo mnoho věcí, které vám nyní neuvеdeme. Bylo mi řečeno, že mezi muži, kteří nesou odpovědnost v Boží věci, je velká potřeba duchovního oživení. Ani na jedné straně prodiskutovávané otázky nebyla dokonalost ve všech bodech. Musíme zkoumat Písmo, abychom našli důkazy pravdy. „*Dokonce i mezi těmi, co tvrdí, že věří poselství třetího anděla je jen málo těch, co ho chápou, a přece je to poselství pro tento čas. Je to přítomná pravda. Ach, jak malý počet přijímá toto poselství v jeho pravých souvislostech a představuje ho lidu v jeho síle! U mnohých má jen malou sílu.*“

Můj průvodce řekl: „*Z Božího zákona a evangelia spravedlnosti má ještě zazářit hodně světla. Toto poselství, chápáno v jeho pravé povaze a hlásáno v Duchu osvítí zem svou slávou. Velká rozhodující otázka má být předložena všem národům, jazykům a lidem. Závěrečné dílo poselství třetího anděla bude doprovázet moc, která vyšle paprsky Slunce spravedlnosti na všechny cesty a chodníčky života a udělají se rozhodnutí pro Boha jako svrchovaného vládce; na jeho zákon se bude nahlížet jako na pravidlo jeho vlády.*“

Mnozí, kteří tvrdí, že věří pravdě, změní v nebezpečných dobách svůj názor a přidají se na stranu přestupníků Božího zákona, aby unikli pronásledování. U každého, který zůstane věrný a oddaný až do konce dojde k velkému pokořování srdce před Bohem. Ale satan bude působit na neposvěcené části lidské mysli tak, že mnozí nepřijmou světlo Božím stanoveným způsobem.

Naléhavě vás prosím, bratři, nebuďte jako farizeové, kteří byli zaslepeni duchovní pýchou, vlastní spravedlností a soběstačností, a Bůh je proto opustil. Roky dostávám pokyny a výstrahy, že toto je nebezpečí pro náš lid. Písmo říká: „*Přece však i mnozí z vůdců v něho uvěřili, ale kvůli farizeům se k němu nepřiznávali, aby nebyli vyloučeni ze synagogy; zamilovali si lidskou slávu víc než slávu Boží.*“ (**Jan 12,42.43**).

Hrozí jednoznačné nebezpečí, že někteří, co vyznávají, že věří pravdě, se octnou v podobné pozici jako židé. Přijímají myšlenky lidí,

s nimiž jsou propojeni, nikoli tedy proto, že zkoumáním Písem svědomitě přijímají učení v doktríně jako pravdu. Prosím vás, abyste svou důvěru vkládali do Boha; neudělejte si modlu ze žádného člověka, na žádném nebuďte závislí. Nechť vaše láska k člověku neдрží v odpovědném postavení lidí, kteří nejsou způsobilí zastávat ho k Boží slávě; neboť člověk je smrtelný a chybný, má sklon být ovládán svými vlastními názory a pocity. Vstupuje mezi nás sebeúcta a samospravedlnost a mnozí padnou kvůli nevěře a nespravedlnosti, neboť v mnoha srdcích nevládne Kristova milost.

Pravdu máme vyhledávat neustále „jako *skryté poklady*“ (Př 2,4). Prosím vás, nezavírejte dveře srdce ze strachu, že by do nich vešel nějaký paprsek světla. Potřebujete větší světlo, jasnější chápání pravdy, kterou nesete lidem. Pokud vy sami světlo nevidíte, zavíráte tím dveře; a pokud budete schopni, tak budete bránit vstupu paprsků světla k lidu. Ať se o tomto velmi zvýhodňovaném lidu neřekne: „... *sami jste nevěšli, a těm, kteří chtěli vstoupit, jste v tom zabránili.*“ (Lk 11,52). Všechna tato poučení jsou dána k užitku těm, na které přišel konec světa.

Bylo mi ukázáno, že Ježíš nám zjeví vzácné staré pravdy v novém světě, tedy pokud budeme připraveni na jejich přijetí; ale musí být přijata přesně takovým způsobem, jakým se je jejich Pán rozhodne poslat. Zkoumejte své Bible s pokorným, obměkčeným srdcem, s respektem a láskou jednoho k druhému. Světlo možná nepřijde v souladu s plány, jež vymyslí lidé. Ale všichni, co si váží Božího Slova tak, jak v něm psáno, všichni, kteří konají Boží vůli podle svých nejlepších schopností, tak ti poznají, zda je učení od Boha, a to navzdory snahám nepřítelů zmást mysl a učinit Boží Slovo nejistým. Bůh volá pozornost každého člověka ke svým živým výrokům. Ať nikdo neuhasí Božího Ducha překrucováním Písem, vkládáním lidských výkladů na Jeho inspirované Slovo; a ať si nikdo nepočíná nečestně, nepřebývá ve tmě, nechotný otevřít uši, aby slyšel, a přece svobodně komentuje a slovíčkaří a rozsévá pochybnosti o tom, na čeho slyšení si sám nenajde upřímně čas.

Ať jsou lidé opatrní, jak zacházejí s inspirovaným Slovem, které bylo po celé věky zachováno Boží mocí. Kdyby byli sami lidé pod

vlivem Ducha, vnesli by do toho úkolu srdce a duši, zkoumali a kopali by v Božím dole po vzácné rudě. Dychtili by po tom, aby se dostali do souladu se spisy inspirovaných lidí. Pokud je neovládá Boží Duch, podají o tom důkaz tím, že budou mít rýpavé námitky nad jeho Slovem a posuzovat jeho učení právě tak jako židé.

Měli bychom se chránit před vlivem lidí, kteří se vyškolili jako debatéri, neboť jsou v neustálém nebezpečí nečestného nakládání s Božím Slovem. V celé zemi jsou v našich sborech muži, kteří překrucují význam Písma, aby podrazili a přemohli oponenta. Sváté Slovo si nectí. Na jeho výroky uplatňují své vlastní výklady. Neformuje se v tom Kristus, naděje slávy. Jsou to sice vzdělaní kritici, ale duchovní pravdy se dají rozpoznávat pouze duchovně. Tito muži jsou vždy připraveni a vybaveni na to, aby ihned oponovali čemukoliv, co odporuje jejich názorům. S Písmem nakládají nemoudře a do všeho, co dělají, vkládají své ego.

“Pánův služebník se nemá hádat, nýbrž má být přívětivý ke všem, schopný učit, má být trpělivý a v tichosti kárat odpůrce. Snad jim je dá Bůh pokání k poznání pravdy, a proberou se z ďáblovy léčky, do které byli od něj chyceni, aby činili jeho vůli.“ (2 Tim 2,24-26). Hospodinův služebník se nemá hádat, ale musí vyučovat Boží Slovo Bohem stanoveným způsobem. Jakýkoliv jiný způsob není Boží a vytvoří zmatek.

Bratr Morrison je debatér; je to člověk, který nemá každodenní živou zkušenost s Kristovou pokorou a mírností. Hrozí mu nebezpečí, že vytvoří falešné problémy a bude s nimi zacházet jako se skutečnými. Vytvoří svár a výsledkem budou rozkoly a hašteření. Musí překonat mnoho věcí, a pokud je nepřekoná, stane se ztroskotanou lodí víry, tak jako starší Canright. Je nebezpečné přechovávat pocity soběstačnosti. Bratr musí mít Kristovu pokoru; posvěcující moc pravdy musí být přivedena do svatyně jeho duše: pak bude vytříbeným nástrojem v Božích rukou na jednání jeho díla.

Hluboce by nás mělo zajímat, zda zdokonalujeme křesťanský charakter, rosteme v milosti a poznání našeho Pána Ježíše Krista. Pokud jsme každý den studenty v Kristově škole, každodenně budeme nabývat zkušenosti v křesťanském životě a nebudeme soběstační

a sebe vyvýšení. Budeme pokorní jako malé děti a v našich slovech, jež dopadají jako rosa, bude vyživující moc. Pak se objeví ovoce spravedlnosti seté v klidu těmi, co působí klid.

Růst v milosti dá bratru Morrisonovi větší schopnost pochopit hluboké tajemství evangelia. Ti, co jsou v tak velké míře neznalí Krista, nevědí, jakého ducha přechovávají. Budou suší a bez Krista. Poznání Krista a jeho Slova je základem a plností všeho poznání. Mnozí pracovníci se ještě nehodí pro odpovědné postavení, které zastávají. Musí být proměněni Kristovou milostí. Bůh chce dát naším bratrům jiného Ducha. Bez této změny vnesou do své práce ducha neúcty vůči Bohu a jeho živým výrokům; a když bude dílo formované takto, zneuctí Boha. Povahu musí utvářet a formovat podmaňující, obměkčující vliv Kristovy milosti; pak bude potěšením „*zachovávat právo, milovat milosrdenství a pokorně chodit se svým Bohem*“ (Mich 6,8).

Do řad světitelů soboty vešel debatní duch, aby zaujal místo Božího Ducha. Obyčejné smrtelníky lidí dali tam, kde by měl být Bůh, ale nepostačí nám nic, jen Kristus bydlící v srdci vírou. Pravda se musí stát naší. Kristus musí být naším Spasitelem zkušenostním poznáním. Měli bychom poznat vírou, co to znamená mít odpuštěny hříchy a být znovuzrozen. Musíme mít vyšší, hlubší moudrost, než je lidská, aby nás vedla uprostřed nebezpečí číhajících na naší cestě. Musí v nás být Kristův duch tak jako je krev v těle, obíhající v něm jako oživující síla.

Nejvíce bychom se měli bát toho, abychom se nebouřili proti Božímu Slovu, které má být naším průvodcem uprostřed všech nebezpečností posledních dnů. Musíme si být jisti, že jsme na Pánově straně, že máme pravdu, jaká je v Ježíši. S Boží milostí v duši můžeme být v bezpečí kdekoliv, silní v Pánu a v síle jeho moci.

Budeme bránit výchově, která inklinuje k vytváření debatérů. Naléháme na vás, abyste nespojovali mladé muže, kteří jsou vyučováni biblickým pravdám s někým, kdo má debatního ducha, neboť jejich charakter se určitě vyformuje nesprávně. Notorický debatér je tak zvyklý na mlžení a odvrácení důkazů, dokonce i Písma,

od jejich pravého významu, aby vítězně dokázal, že má pravdu, že bude bojovat proti všemu, co není pro něj příznivé a není v souladu s jeho myšlenkami, namítajíc proti inspirovanému Božímu Slovu.

Je velmi malá závislost na Bohu. Kdyby Bůh chtěl, aby se pro pokrok pravdy udělalo zvláštní dílo, zapůsobí na lidi, aby s modlitební upřímností kopali v dolech pravdy a objevovali vzácnou rudu. Tito muži budou mít Kristovskou vytrvalost. „*Nezemdlí ani se nenalomí*“ (Iz 42,4). Oni utopí své ego, takže zmizí z dohledu, udělají to v Ježíši. Muži vyjdou v duchu a síle Eliáše, aby připravili cestu na druhý příchod Pána Ježíše Krista. Jejich prací je narovnat to, co je křivé. Mnoho věcí se musí zbourat, některé postavit. Staré poklady musí znovu zasadit do rámce pravdy. Mají kázat Boží Slovo; jejich svědectví nesmí být zformované názory a myšlenkami, které byly sice pokládány za správné, ale ne „*skrze živé a na věčnost zůstávající Slovo Boží.*“ (1Pt 1,23). Mají vyzvedávat Krista a volat hříšníky k pokání. Mají uplatňovat Kristovy milosti, počínat si přímočaře, bourat pochybnosti a naléhat na osobní odpovědnost, aby byli laskaví a zdvořilí, aby pracovali dobře a získávali duše pro Ježíše.

S Písmem se nemá zacházet v debatním stylu. Ti, co se vyškolili jako debatéři si tak zvýšili ducha bojovnosti, že jsou připraveni k rýpavým námitkám nad Božím Slovem, vzdorovat a oponovat všemu, co nesouhlasí s jejich myšlenkami nebo názory. Jsou ve svém živlu, když se jim nabídne příležitost zpochybňovat a kritizovat, neboť jim je přirozené být kdykoliv připraven k boji. Budou si hrát se slovíčky, nesprávně je vykládat a překrucovat, protože se jim to stalo návykem, druhou přirozeností. V jejich rukou není nic v bezpečí. Pán si přeje, aby se ti, co jsou v tomto duchu, obrátili, aby byli jako malé děti - prostí, pokorní, učenliví a podobní Kristu.

Musíme mít Boží moc, aby obměkčila a změnila drsné rysy naší povahy, abychom byli poddajní vlivu pravdy. Na Boží Slovo bychom měli hledět s úctou, jako na něco posvátného. Kristus je pravdivý a bez Něj neumíme nic tak, jak bychom to měli vědět. Chybí nám duchovnost pravého náboženství.

Když židé udělali první krok v odmítnutí Krista, byl nebezpečný. Když se následně nahromadily důkazy, že Ježíš z Nazaretu je Mesiáš,

byly příliš hrdí, aby uznali, že se mýlili. Je to tak i s dnešními lidmi, kteří odmítají pravdu. Nevěnují čas upřímnému zkoumání důkazů pravdy na modlitbě a oponují tomu, čemu nerozumí. Tak jako židé pokládají za zaručené, že mají celou pravdu a cítí jakési opovržení vůči každému, kdo by předpokládal, že má správnější představy o pravdě než oni. Rozhodli se, že všechny předložené důkazy u nich nemají váhu a říkají druhým, že to učení není pravdivé a pak, když vidí důkazy jasné jako světlo, které tak troufale odsoudili, tak jsou příliš pyšní na to, aby řekli: "Mýlil jsem se"; stále přechovávají pochybnosti a nevěru a jsou příliš pyšní, aby přiznali své nesprávné přesvědčení. Kvůli tomu přijímají kroky a ty vedou k výsledkům, o jakých rozhodně nesnili.

Ti, co nemají ve zvyku myslet a zkoumat věci sami, věří určitým doktrínám, neboť jim věří jejich spolupracovníci. Vzduchují pravdě, aniž sami šli do Písma a zjistili, co je pravda. Ti, kterým důvěřují, odporují světlu, proto mu odporují také a nevědí, že odmítají Boží radu proti sobě.

Bůh má na tomto světě dílo, které mnohé smrtelné myslí nevidí nebo mu nerozumí, a když odhalí pravdu svému lidu a ta neladí s jejich myšlenkami, mnozí jsou připraveni opovrhnout a odmítnout ji. Naléhavě vás prosím, bratři, ctěte si svou Bibli. Proste Boha o světlo. Postěte a modlete se na kolenou ve své komůrce. Proste Boha, aby vás uvedl do veškeré pravdy. Řekněte mu, že chcete pravdu, jak je v Ježíši. Pro jednoho z těchto mladých mužů není moudré, aby se zavázal k rozhodnutí zde na setkání, kde je na denním pořádku spíše opozice, než zkoumání. Musíte studovat Písmo, pak budete vědět, že máte pravdu. Otevřete si srdce, aby Bůh mohl napsat na jeho desky pravdu.

Ten, kdo by chtěl vyučovat posvátné věci, by se neměl vydat do práce s lidmi bez plného ujištění, že má pravdu. Neměl by vyrazit s pocitem, že učení, která zastává, možná nejsou všechna doložena Bibli. Cokoliv menší než plné přesvědčení, že to, co představuje je pravda, udělá jeho kázání bezmocným, pokud nemá tu troufalost, aby vydával pouhé tvrzení za nezvratné důkazy. Je to nečestné a přece to často dělají ostří debatéři. Svou autoritu byste měli dávat lidu z Božího Slova. Žádnému učení byste neměli věřit jen proto, že jiný říká, že je

to pravda. Neměli byste mu věřit proto, že starší Smith, nebo starší Kilgore nebo starší Van Horn, nebo starší Haskell říká, že je to pravda, ale proto, že to prohlásil Boží hlas ve svých živých výrocích.

Pravda triumfálně zvítězí a ti, co ji přijali, neboť Bůh ji zjevil ve svém Slově, zvítězí s ní. Ti, co odmítají hledat důkazy sami pro sebe a spoléhají se na to, co říká někdo jiný, nebudou pevně zakořenění a nebudou schopni „*zdůvodnit naději, která je v nich*“ (1Pt 3,15). Boží příkazy musí být vyslyšeny. On říká: "Jděte." Je třeba prozkoumat velké pole. Je třeba objevit doly, ve kterých jsou vzácné poklady pravdy. Ať je nikdo nezavírá a nepřestává kopat s cílem nalézt pravdu, jen aby nemusel odhodit stranou nějakou předpojatou myšlenku nebo názor. Ne, bratři, chceme znát pravdu; a Bůh chraň, aby se někdo z vás odvrátil od vzácných pravd jen proto, že jim nechcete věřit vy.

Nikomu se nesmí dovolit, aby zavřel cesty, kterými má k lidu přijít světlo pravdy. Jakmile se udělá pokus v tomto směru, Boží Duch bude uhašen, protože neustále pracuje, aby dal Božímu lidu nové a větší světlo skrze Boží Slovo. Ať zde v srdcích vládne Kristova láska. Ať se všichni poddají té nebeské moci, která jediná může vytvořit jednotu potlačením sobeckých ambicí a lidské pýchy. Když vejde Boží Duch, láska zabere místo neshod, neboť Ježíš je láska; kdyby se zde přechovával jeho duch, naše setkání by bylo jako „*řeka v pusté krajině*“ (Iz 43,19).

Byla přijata do srdce pravda, jak je v Ježíši? Stala se Boží mysl a jeho cesty naší myslí a našimi cestami? Je Boží zákon naší normou? Pokud ano, v našem životě budou prováděny jeho zásady. Všude tam, kde vládne láska Ježíše, tam je pokoj s Bohem, radost v Bohu; a ta láska a radost se odráží na druhé. Nemůžeme si dovolit být oklamáni vnějším dojmem, formou. Biblická pravda se dá číst a možná si myslíme, že slovní forma dosáhne to, co může dosáhnout jen Boží Duch svou proměňující mocí. Můžeme pevně zastávat určité body pravdy a přece odmítat vpustit dovnitř nové paprsky světla od Boha, aby nám ukázal krásu pravdy. Je nebezpečné, abychom učinili krok do nejistoty. Neměli bychom odmítat názory našich spolupracovníků nebo jim oponovat, protože se neshodují s našimi představami, dokud

nevyužijeme vše, co je v naší moci, abychom zjistili, zda jsou pravdivé, a to porovnáváním jednoho textu Písma s druhým.

Pokud to budeme dělat jinak, tak při prvním přístupu k čemukoliv, co se liší od našich názorů, povstane bojechtivý duch. Nepřítel nás může vést, abychom zaujali stanovisko proti pravdě, neboť nepřichází způsobem, který nám vyhovuje; a v duchu oklamaných židů budeme odolávat světlu od Boha; a to světlo, místo aby bylo požehnáním, jaké pro nás nebe zamýšlelo, aby nás posouvalo v duchovnosti a poznání Boha, se stane kamenem úrazu, na kterém budeme stále padat. Staneme se podrážděnými a rozhořčenými, neboť v našem srdci je nepřátelství proti Boží pravdě. Pokud jsou nám pak předloženy důkazy z Písma, ten, kdo odmítl světlo, je nepřijme. Muži z Nazareta otevřeli svá srdce nevěře, a následkem toho odmítli Krista. Bojovný duch povstane proti pravdě a vezmou se nečestné prostředky na ovlivnění druhých a na to, aby se udělala neúčinnou. Pán by chtěl, aby se náš intelekt posvětil, pozvedl, zušlechtil, abychom odlišovali pravdu od omylu a vnášeli ji do chrámu duše, aby ovlivňovala našeho ducha a povahu.

To nejhorší, co by mohlo přijít na náš lid je osudný klam, který byl zkázou pro města Chorazim a Betsaidy (**Mt 11,21**). Měli velké světlo, velké výsady a požehnání. Ježíš byl u nich, ale oni neocenili nebo nepřijali světlo, které jim dal. Nestali se kvůli němu lepšími.

Chtěla bych varovat všechny mé bratry kazatele a zejména mladé, aby se nikdy nedotkli knih nevěřících, aby nikdy neprezentovali námitky nevěřících. Někteří pokládali za důležité rozumět jim, aby věděli, jak mají čelit odpůrcům. Na naší vysoké škole byli debatěři vychovávaní uvažováním o námitkách proti Bibli. Naši studenti to někdy dělali s cílem porovnání světla pravdy s argumenty nevěřících. V dobách, kdy je duše v pokušení, satan způsobuje, aby tak zaseté semínka pochybností vyklíčila, rozkvetla a urodila se. Výchova tohoto druhu je pro naše studenty nebezpečná. Nikdy ani v nejmenším neschvalujte přednesení argumentů nevěřících. Odvracejte se od nich jako od hada, neboť v sobě skrývají žihadlo, které by zranilo duši.

Zásady a zvyklosti musí být striktně chráněny. Školením myslí v určitém postupu se vytvářejí návyky. To, co uděláme jednou,

uděláme pohotověji podruhé a naučíme se dodržovat určitý postup ze síly zvyku. Pokud jsme školení ke kritice či rypání, budeme vyškoleni k pochybnostem a nejistotě. Když Ježíš nepřebývá v duši, přirozený sklon k pochybování, zpochybňování a kritice zasáhne Boží Slovo i svědectví, a zvyk namítat zničí duši. Na místě zbožné bázně a svatě úcty při nakládání s Písmem bude troufalá, drzá domněnka a hrdý, chvástavý duch, který se rád hádá, a ty nejposvátnější věci budou zlehčovány, ty nejposvátnější city pošlapány. S takovými pracovníky má Bůh jen málo společného.

Máme se pevně držet každého, i „*nejmenšího písmenka, i jediné čárky*“ (*Mt 5,18*) pravdy nám zjevené v živých výrocích; ale nemáme si myslet, že nyní máme poznání celé pravdy, jaká pro nás existuje. Můžeme se stejně tak ptát, jestli se neodkláníme či neupadáme. Dokonce i inspirace Písma byla posuzována smrtelným člověkem, a on s Božími výroky zacházel stejně jako se svědectvími Božího Ducha, svévolně je ořezával a vyřezával, jak se mu líbilo, a přitom je udělal neúčinnými. Ti, co to dělají, nevědí, co dělají.

Pokud zde nebude upřímné hledání Pána, pokud zde nebude horlivé pokání, na duše padne temnota úměrná neoceněnému světlu. Pokud nebude méně sebe a mnohem více Ducha, aby řídil myslí a srdce lidí stojících v nejpřednější řadě, nebudou schopni kráčet v souladu s otevírajícími se Božími prozřetelnostmi; budou zpochybňovat jakékoliv světlo, které Pán může poslat a slovíčkařit nad ním, a odvrátí se od učení Krista, důvěrou sobě a své domnělé znalosti toho, co je pravda. Tak jako židé odmítli světlo světa, tak mnozí z těch, co tvrdí, že věří přítomné pravdě, odmítnou světlo, které pošle Pán svému lidu.

(Citované **Zj 3:14-21, BKR**).

„Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Vímt' skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys chutně byl studený byl anebo horký. A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých. Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného, nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, mizerný, a chudý, a slepý i nahý. Radím tobě, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a v roucho bílé abys oblečen byl, a neukazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaž kollyrium, abys viděl. Já kterěžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorlíš se tedy, a čiň pokání. Aj, stojím' u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou. Kdož zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.“

Zdali mají tyto závažné pravdy z knihy Zjevení u nás váhu?

Nikdy satanovi nedovolte, aby ovládal vaše síly. Jako lid potřebujeme pokoru. Na této konferenci sejeme semínka, které přinesou úrodu a výsledky potvrzují do věčnosti. Mladí pracovníci pozorují, jakého ducha vy projevujete na tomto setkání a jak zacházíte s těmi, kteří zastávají názory odlišné od vašich. Víte, že v souvislosti s Božím zákonem zazářilo vzácné světlo, kdy byla s ním představena Kristova spravedlnost. Dr. Waggoner vám otevřel vzácné světlo, ne nové, ale staré světlo, které mnohé myslí pustily ze zřetele, a nyní svítí jasnými paprsky. Ať vejde duch nestrannosti. Přestože si myslíte, že jeho myšlenky o tomto tématu možná nejsou všechny správné, nedělejte falešná prohlášení, nechápejte špatně jeho slova, nestavte ho do falešného světla; udržujte Kristova ducha; zachovávejte Boží přikázání, milujte Boha svrchovaně a svého bližního jako sebe samého.

Boží zákon zní: *„Nebudeš vydávat proti svému bližnímu falešné svědectví!“ (2Moj 20,16)*. Doufám, že nikdo nepůjde z tohoto setkání opakujíc nepravdivá vyjádření, která tu kolovala, nebo si s sebou neponese ducha, který se zde projevoval. Ten totiž nebyl z Krista; přišel z jiného zdroje. Všichni, co mají pravdu, si mohou dovolit být čestní. Postarejte se, moji bratři, aby slova pocházející od smrtelného

člověka nebyly přijata jako Boží hlas. Chceme být křesťané. Měli bychom se více modlit a studovat své Bible. Bezpečné není nic, co nemá nebeské pověřovací listiny. „*Ale ať je Bůh pravdivý a každý člověk lhář*“ (**Řím 3,4**). Jeho slovo je nekonečné a každý člověk zjistí, že je jisté a pevné (Žd 6,19) navěky.

"Kdybychom měli správné ocenění důležitosti a velikosti našeho díla a kdybychom viděli sami sebe takové, jací jsme v tomto čase, byli bychom naplněni úžasem, že Bůh si nás může použít - tak nehodné jací jsme - v přivádění duší do pravdy. Existuje spousta věcí, kterým bychom měli být schopni rozumět a my jim nerozumíme, neboť tak zaostáváme za svými výsadami."
[RH, 8. říjen 1889.2]